

"Kadının olduğu her yer yaşam kaynağıdır"

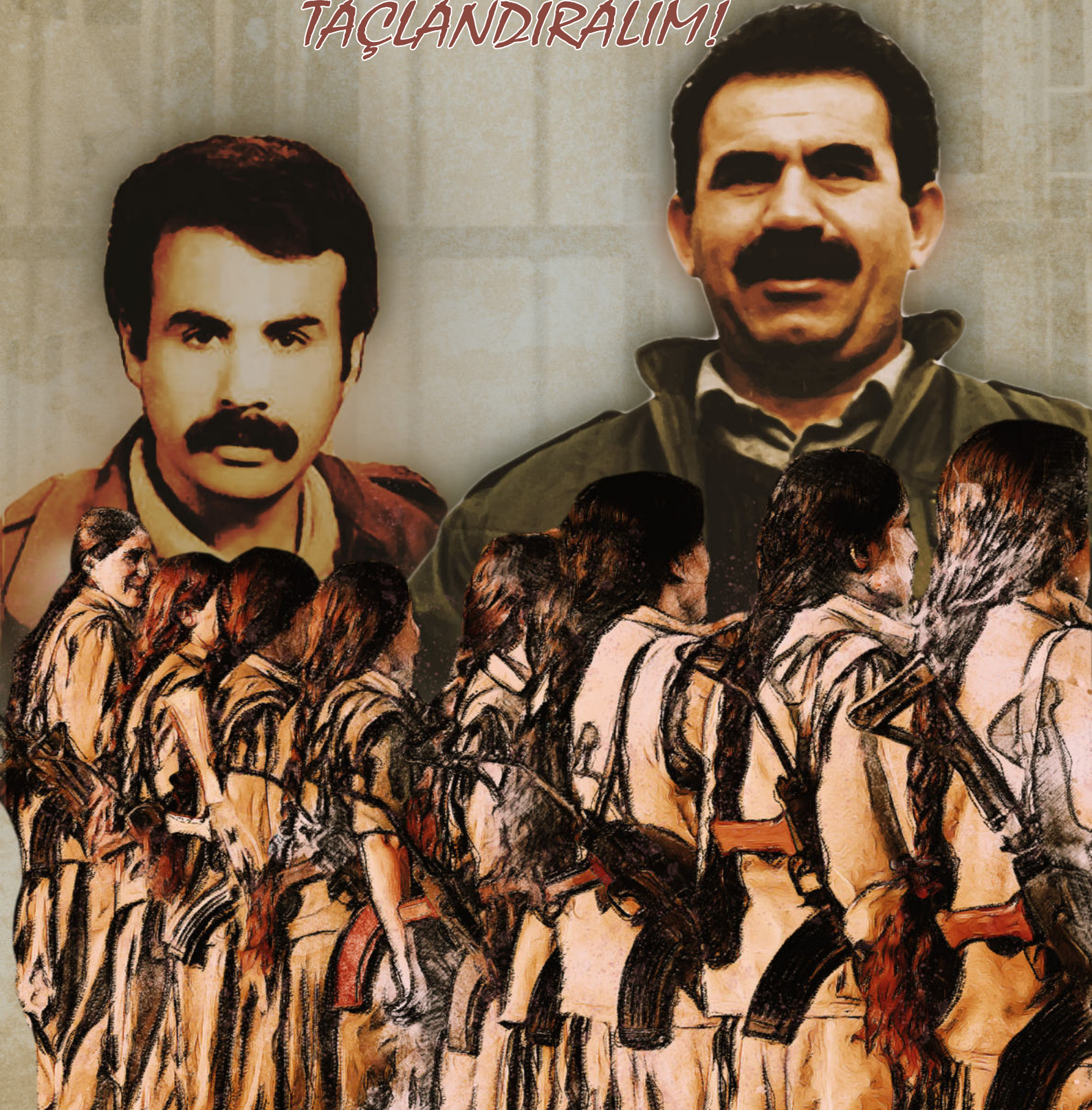
YURTSEVER GENÇ KADIN

SAYI: 4 Temmuz/Ağustos 2022

2 Aylık İdeolojik Kültür Dergisi

*GENÇ KADIN ÖNCÜLÜĞÜYLE
DİRENİŞ RUHUNU ZAFER İLE
TAÇLANDIRALIM!*

İÇİNDEKİLER

PERSPEKTİF

Sistemin Gericiliğinden Arınan Kadın; Melek Karakteri

GENÇ KADIN PERSPEKTİFİ

Zilan Ve Kemal Pir Kişiliğini Birleştirebilen Genç Kadın Başarıyı Garantiler

DOSYA

Devrimci İntikam

14 Temmuz Direniş Ruhu

PORTRE

Bir Dağ Çağlayanı; Amara Gabar

ŞEHİTLERLE DİYALOG

Rast Tevlî Azadiya Jinê Bibe Bi Pêşbikeve û Xwedî li Şehîdan Derkeve

RÖPORTAJ

Şoreşa 19'ê Tirmehê Bû Şoreşa Jinan ya Gelan a Azadiyê

GERİLLA KALEMİNDEN

Önderlikte Yaşamın Her Anı Eğitim ve Mücadeledir

DİRENİŞÇİ KADINLAR

Özgürlük Mücadelesinin İlk Kadın Şehidi; Besê Anuş

DEVİRİMCİ HALK SAVAŞI

Öz Savunma Varoluşsal Bir Eylemdir

KÜLTÜR VE SANAT

Gelo Xewnên Me Bi Çî Zimanê Ne

KAVRAMLAR

Panzehîra Desthilatdariyê Xwebûn

ÜNİVERSİTE

Üniversiteli Genç Kadınlara!

MİZAH

XALKIN QIZI KEJÊÊ

4

7

12

22

25

27

31

35

37

40

43

46

52

EDİTÖR

"Kadının olduğu her yer yaşam kaynağıdır"

Merhaba Yönünü Güneşe Çeviren Genç Kadınlar!

Dergimizin Temmuz ve Ağustos ayı konularını işlediğimiz bu sayımızda yine sizlerle birlikteyiz. Bildiğiniz gibi Temmuz ayı Kürt halkı ve Özgürlük Hareketimiz için çok önemli günleri içerisinde barındırmaktadır. '14 Temmuz Zindan Direniş'i' dönemin faşist askeri cuntasına bir cevap niteliğinde olmuş ve Kürt halkının yüreğinde direniş tohumları ekmıştır. Diyarbakır Zindanında Kemallerin, Hayrilerin, Alilerin ve Akiflerin insanlık dışı uygulamalara karşı başlatmış olduğu bu olağanüstü direniş ruhu bugün de mücadelenin en temel ruhunu oluşturmaktadır. Aynı zamanda bu ayda 19 Temmuz Rojava Devrimi'nin onuncu yıl dönümünü de karşılamaktayız. Kadın devrimi olarak da anılan Rojava Devrimi, Kürt Özgürlük mücadelesinin dünyaya tanıtılmasına vesile olmuştur. Aynı zamanda dünyanın gözü önünde Kürt kadını ve gençliği bütün vahşî saldırılara karşı olağanüstü bir mücadele sergilemiştir ve bu mücadele diğerk tüm halklara özgürlük uğruna verilmesi gereken savaşta örnek teşkil etmiştir.

Ağustos ayı da yine bu günler gibi içerisinde önemli bir günü barındırmaktadır. 15 Ağustos'ta Ş. Agit (Mahsum Korkmaz) öncülüğünde ilk kurşun sıkılmış ve bugün faşist, soykırımcı, işgalci Türk devletinin en gelişkin silahına karşı muazzam bir direniş sergileyen fedekar gerilla gücünü yaratmıştır. 15 Ağustos Atılımıyla birlikte 14 Temmuz şehitlerinin intikamı alınmış ve Özgürlük Hareketimizde ordulaşmaya doğru giden ilk adımlar atılmıştır.

Yurtsever Genç Kadın dergisi olarak bu sayımızda böylesi önemli günlere yer vermekle birlikte, bu önemli günleri bize armağan eden kahraman şehitlerimizi de anıyor, anılarını mücadelemizde yaşatacağımızın sözünü yineliyoruz.

Aynı zamanda bu sayımızda, Önderlik sahasında kalmış olan KJK Kordinasyonundan Piroz Nuda arkadaşın kaleminden 2 bölümden oluşacak olan ve ilk bölümünü bu sayımızda paylaştığımız Önderlik anıları, yine Komalên Ciwan Kordinasyonundan Legerin Artemetan'ın kaleme aldığı 'Üniveristeli Genç Kadınlara' hitaben yazılmış olan perspektif içerikli yazımız yer almaktadır. Önderlik ve Genç Kadın perspektifleriyle genç kadınların sürece nasıl katılması gerektiği, bu sürecin genç kadınlar tarafından nasıl karşılanması gerektiği de ortaya konulmuştur. Ve daha farklı bir çok konuyla bu sayımızda siz değerli okuyucularımızla birlikeyiz.

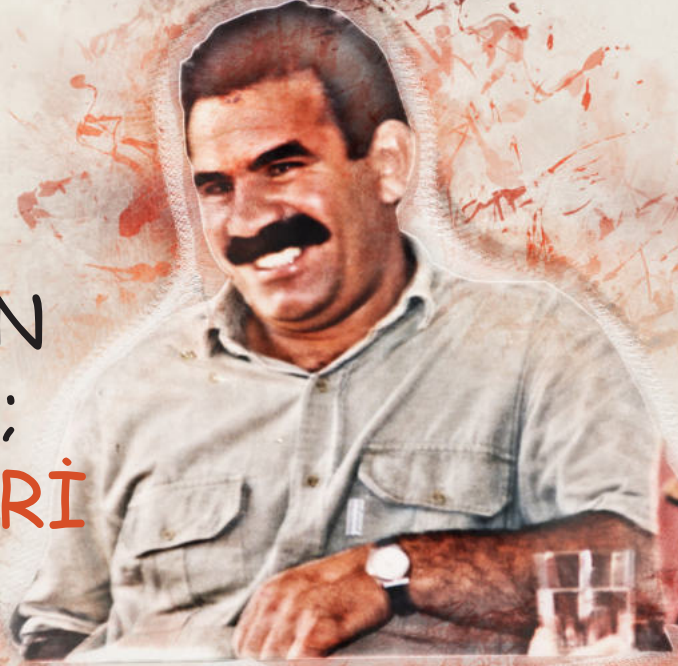
Bütün genç kadınları 'Yurtsever Genç Kadın' dergimizi okumaya ve okutmaya çağırıyoruz.

Genç Kalın Genç Yaşayın!

Yurtsever Genç Kadın Dergisi

SİSTEMİN GERİCİLİĞİNDEN ARINAN KADIN; MELEK KARAKTERİ

ÖNDER APO

Bin bir kirle pasla kirletilmiş kişiliklerimizin Önderlik gerçeği ile aklanıp paklanarak melekler yüceliğinde bir yüceliğe erişmesi için, sevgi ve savaşa bütünleşerek yeni yaşamda birer köşe taşı olunabilir. Derin düşünün, dürüst ve akıllı olun. Yaşam kanununa inanmalısınız. Bir anlamda güvenleri yıkılmış arkadaşlarınız. Siz de biraz vicdan varsa, iman varsa gelişmeyi kendinizde de yaratacaksınız ve bu imkânları değerlendireceksiniz. Yaşamda bir melek kadar çekici olacaksınız. Siz zayıf kadın olmaya mahkûm değilsiniz. Bana göre en iyi birlik militanların birliğidir. İdeolojik siyasi ve örgütsel anlamdadır. Kadın olarak da melek olmaya çalışın. Amaç yüceliğini gösteren kız, tanrıça gibi olabilir. Esnaf karısı gibi yaşarsanız, zafer yürüyüşü savaşçıların eline su bile dökemezsiniz. Melek gibi olacaksınız. Yaşam konusunda melekler gibi, vurma konusunda da Azrail gibi olacaksınız. Yüksek şeylere ilgi duyun, büyük şeylere göz dikin.

Büyük bir savaşa yücelip, melekler katına oturabilirsiniz. İradeyi düşünce ile geliştirin. Kendi doğrularına değer veren insan meleklerdir. Melekler derken yanı başımızda şeytanların da olduğunu bilmeniz gerekir. Hâkim kişilikler haline de gelseniz kötülükler her yerde vardır. Size verdiğimiz iyi, doğru, cesur ve güzel şeylerin hepsi sizin olsun. Bunları sıkıca tutun ve kişiliklerinizde somutlaştırın. Ama iyi olmayan, kötü olan şeyler ve zarar veren şeyler kişiliğinizde ve yaşamınızda kaldığı zaman bunlar; sonuçta sizi mutlaka düşmanın oyunlarına ve hizmetine itecektir. Kendini yaşamak zaten gerekir. Ama hangi kendini yaşayacaksınız? Eğer bu kendin cücelikse, eğer bu kendin düşmana hizmetse, yoksulluksa, eğer bu kendin çaresizlikse, eğer bu kendin çirkinlik ve zayıflıkla ne yapacaksınız kendini yaşamayı? Al yerin dibine batır! Kızlar güzel şeylerle ilgilenmeli. Her gün bir yönünüz gelişsin. İrade ve azim gelişsin. Güzel şeylerde özgürsünüz. Ya bu yaşamı güzelleştireceksiniz, ya da karşımda durmayacaksınız.

“Bana göre güçlülük, düşünce, akıllılık, moral ve bilinç toplamıdır”

Güzelliğin kaynağı tanrısalıdır. Kürtlerde güzelliğin tanrısı çoktan yitirilmiş ama ben her seferinde biraz biraz alıyorum, size veriyorum. Kadınlık güzel bir şeydir. Çirkinlikleri, saflarımıza almamak lazım. Kim alıyor bunları? Bizim için güzellik ölçüsü fiziksel, düşünsel, zekâ yönünden güzel değildir. Hatta güzel kadın olmayı isteyen yok, güzellik duygusuna düşkünlük inanılmaz bir büyüklüktür. Güzellik, zekâ bilinç önemlidir. Kendini acındıran, güzellik arz etmeyen, büyüklüğü kendine yakıştıramayan çapsız insanlardan nefret ediyorum. Zayıflık temelinde değil, güzellik temelinde savaşıyor yaşam! Güzel bir kişilik benim için aşktır. Güçlü olan güzeldir de. Bana göre güçlülük, düşünce, akıllılık, moral bilinç toplamıdır. Kendi gücünüzü, güzelliğinizi öğretiyoruz. Güzelliği esas alın. Güveniniz yok kendinize. Beğeniniz gelişsin. Hem çok savaştan, hem ince, hem çok vahşi, hem çok güzel bir kadın olacaksınız. Ciddiyet ve olgunluk güzel insan için çok önemlidir. Yaşamı değerlendirmek çok büyük bir olay. Büyüklüğü bırakmayın, mükemmelliği bırakmayın. Nazlı ve kendini problem yapan kadın değil, başını göklere kaldırmış ve kurtuluşun sembolü olmuş kişilik ne kadar güzel.

Önderlik seviyesinde sevin, başarı seviyesinde büyüün, güzellik seviyesinde yücelin. En güzel insan kendini eğiten insandır. Kadın erkekten daha güzel olmalıdır. Güzellik için özünde ve başarısındadır. Kadın güzelliği zaferle taçlandırılmalı. Güzel insanlar birbirine bağlanır. Kaba savaşıklık değil, gerçek savaşıklık güzelleştirir. Kendi biçiminizi kendiniz güzelleştirmelisiniz. En güzel insan etkileyici olan insandır. Tek

bir yüz değil, zengin bir yüz gereklidir. En güzel sevgi, en güzel görünmedir. Rönesans'ı doğru bir şekilde kendimize ayarlayabiliriz. Bir sanat eseri olarak kendinizi yaratmayı göze almalısınız. Güzellik yalnız fiziksel boyut değil, ruh ve diğer özelliklerle de ilgilidir. Güzelliğe kesinlikle inanmak gerekiyor. Güzelce yaşamının amansız savaşıyla bağlantısı var. Bunun için de çok örgütçü olun; dil silahını, her türlü silahı kullanın.

Bu soylu amaca başka türlü ulaşamaz. Benim kadınlayaşamam, melekleşme temelinde olursa mümkündür. Melek yücelmeyi ifade eder; o asla köleleşmez, hep özgürdür. Zaten kanatlarında zaferi çırpıştırır. Buna gücünüz yetmeyebilir, onun için size fazla dayatmak istemiyorum. Ama bunlar hedeftir ve bu hedeften vazgeçemeyiz. Etrafımda kahramanlar, melekler olmasa, kimseyle yaşayamam. Kadın güçlenmeden de yaşam kurtulamaz.

“Güçlenen kadın, yaşamsal kadındır. Zayıf kadın, yaşamın tehditidir”

Sonuna kadar dilinizi konuşmalısınız. İradenizi pekiştirmelisiniz. İdeolojinizi oluşturmalsınız. Halkımız en büyük değerdir, onun özgürlüğü her şeyden daha değerlidir. O zaman sizin genç kızlığınız ne zaman kuşanacak? Bu soruyu niye kendinize sormadınız? Şimdi ye kadar müthiş bir soru, en önemli bir soru bu değil midir? Bundan kaçıyor, bunun yerine “vay başıma gelen, vay halim, vay çaresizim”. Bu mudur halkın yiğit kızı olmak? Aslında Zilan bu konuda büyük bir çağırıydı ve en çok da bu yönü benim çok değer verdiğim yöndü. Yani en büyük eylemini çok örgütlü, çok zinde, çok yürekli, çok planlı yapmasıdır. Tek saygı duyulacak davranış budur. Kadında özellikle bu çok derin bir anlayıştır. Ve bana göre en soylu tutumdur.

Bu konuda kadın en cesuru, en fedakarı olarak karşımıza çıkıyor. Bu insanlar kendini en çok gören insanlardır. Zekiye’lerden, en son Sema Yüce’lere kadar, aslında güzel bir yaşamın sevdalılarıydılar. Ronahi’nin kendisi güzel yaşamın bir sevdalısydı, ama yanılmadı, yanıltmadı. Güzel yaşam neye bağlıdır? Ne kadar ideolojik, politik bir kişilikle, yine ne kadar eski düzen, eski kimlik, kişilikten kopuşla bağlantılı olduğunu gördüler ve onu kendi kişiliklerinde de yaktılar. Zilan’ın, Ronahi’nin bu anlamda yaktığı sadece düşman değil, onun yüzyıllardan beri gırtlığımızı kadar dayattığı pisliklerdir, inançsızlıktır. Ülkeden kopuşu normal sayma, sıradan yaşamı normal sayma, bunun ideolojisiz ve çirkin pratiğidir. Bunları yakmışlardır. Bu çok iyi bilince çıkarılmalıdır. Bunun yerine sonuna kadar güzel yaşamın ifadesi olduklarını da bilmek gerekiyor. Bunlar aynı zamanda yaşam ve güzellikler eylemidir. Her kutsal davanın büyük kişilikleri böyledir ve

bizde bu görkemlidir. Güçlenen kadın yaşamsal kadındır. Zayıf kadın yaşamın tehditidir. Son derece disiplinli, bilinçli, inatçı bir savaş sürdürün. Bunun önünde engel teşkil eden ne varsa içte, dışta üzerine ustaca gidin ve giderin. Tepeden tırnağa “ben varım” demek gerekir; beynini, yüreğini müthiş açmak gerekir. Kendinden olan hiçbir şey olmayacak veya slogan altında olacak. Gerektiğinde “ben herkes için her şeyim”, gerektiğinde ise benlik anlamında “hiçbir şeyim” diyeceksiniz. Egoizmi, bencilliği, gerektiğinde yok etmeyi bileceksiniz, ama gerektiğinde bir tanrı gibi her şeye sahip olmayı kendinize yakıştıracaksınız. Zor bir formül, ama arif olmak, komutan olmak için gerekli. Biz buraya savaşa geldik. Kıyameti koparmaya, zaferin bütün özünü ve kararını gerçekleştirmeye...

JİYAN ŞENGAL**Değerli Yurtsever Genç Kadınlar!**

İçerisinden geçtiğimiz dönemler her açıdan tarihi anlamlara sahip gelişmelerle devam ediyor. Ülkemiz Kürdistan, hareketimiz ve halkımız her gün daha da yoğunlaştırılan ağır saldırılarla karşı karşıya kalmakta, faşist, soykırımcıvesömürgeciAKP-MHPçeterejimine karşı direnmektedir. Kürt olmanın, Kürdistanlı olmanın ismi direnmek olmuştur adeta. Bu temelde sürekli olarak çok önemli gelişmeler sağlansa da büyük bedeller de verilmekte, neredeyse her gün büyük kahramanlıklar yaratılarak şehadetler de yaşanmaktadır. İçerisinde olduğumuz aylar Kürdistan tarihi açısından en önemli gelişmelerin yaşandığı süreçlerin yıldönümlerine denk gelmektedir. 14 Temmuz büyük ölüm orucu ve 15 Ağustos Kürdistan devriminin düşmana hesap soran ilk kurşunu bu aylar içerisinde gelişmiş ve bir yılını daha doldurmaktadır. Bu anlamıyla başta 14 Temmuz büyük ölüm orucu şehitlerini, 15 Ağustos'un efsane komutanı Mahsum Korkmaz (Egid) yoldaşı, Zap, Avaşın ve Metina'da günlük olarak yiğitçe efsanevi bir direniş yürüten ve

şehadete ulaşan yoldaşlarımız şahsında tüm devrim şehitlerini saygı ve minnetle anıyor ve hayallerini mutlaka gerçekleştireceğimizin sözünü yineliyoruz. Anıları, mücadele gerekçeleri Kürdistanlı tüm gençlerin, genç kadınların direniş ve mücadele gerekçesi olarak her gün biraz daha gelişmekte ve daha büyük bir kararlılığa dönüşmektedir.

Faşist AKP-MHP iktidarı Kürtlüğe dair tüm direniş emarelerini ortadan kaldırmaya yemin etmişçesine direnen herkese saldırmakta ve yok etmeye çalışmaktadır. 2022 yılını düşmanın Kürtlüğü bitirme temelinde ele aldığını hareketimiz her fırsatta değerlendirmiş ve bu yıla bu temelde hazırlanmıştır. Bu yıl hareketimiz açısından da seferberlik düzeyinde ele alınmış ve zafer yılı olarak belirlenmiştir. Elbette ki hem bizim hem de düşmanın bu yıla stratejik yaklaşmasının sebepleri vardır. Büyüyen direnişin gelmiş olduğu düzey, ağırlaşan saldırılar, Lozan nlaşmasının bir asrı dolduracak olması yılın

"Bu habersizlik ve ağır tecrit durumunun bu kadar uzaması belki de Kürdistan gençliği olarak hem en temel özeleştirimiz olmalı hem de en acil sorunumuz ve çözmemiz gereken görevimiz olmalıdır"

karakterini de şekillendirmektedir. Düşman başarabilirse Kürtlüğü ortadan kaldırmayı, başaramazsa dahi en az bir yüzyılı daha kaybettirmeyi hedeflemiş ve bunun için de yürüttüğü savaşın ismine bazen beka savaşı bazen istiklal savaşı bazen de varlık-yokluk savaşı demektedir. Çünkü AKP-MHP faşizmi Kürtlüğü ortadan kaldıramazsa kendisinin kaybedeceğini, yok olacağını iyi bilmektedir. Çünkü bu faşist rejim varlığını Kürtlüğün reddi, inkarı ve yok oluşu üzerinden inşa etmiştir.

Saldırıların en fazla yoğunlaştığı alan hiç şüphesiz İmralı zindanı olmaktadır. AKP-MHP soykırımcı rejimi Önderlik üzerindeki tecridi her geçen gün biraz daha ağırlaştırarak Önderlik şahsında Kürtleri teslim almak istemektedir. Kürt halkının iradesi, sabrı, direniş azmi ve mücadele kararlılığı Önderlik üzerinden sınanmakta, tüm saldırılar önce İmralı'da denenmekte ve sonuca götürülmek istenmektedir. Dolayısıyla direnişin en büyük olduğu alan da İmralı'da Önderlik direnişi olmaktadır. Hareketimize ve halkımıza dönük tüm baskı ve dayatmalar İmralı'da kabul ettirilmeye çalışılmaktadır. Yoğunlaştırılan tecrit durumu ile Önderlikten dışarıya en küçük bir bilginin dahi çıkması engellenmektedir. Bilindiği üzere uzun zamandır Önderlikten haber alınamamakta, hiçbir biçimde görüşme durumu olmamaktadır. Bu habersizlik ve ağır tecrit durumunun bu kadar uzaması belki de Kürdistan gençliği olarak hem en temel

özeleştirimiz olmalı hem de en acil sorunumuz ve çözmemiz gereken görevimiz olmalıdır. Haziran ayı içerisinde oldukça önemli gelişmeler yaşandı. 1 Haziran'da Kürdistan gençliği tüm alanlarda eylem halinde oldular. İşgal ve ihanete karşı özgürlük savaşını büyütme temelinde yapılan eylemlerin tümünde en fazla öne çıkarılan durum Önderliğimizin tecrit durumu olmuştur. Çünkü Önderliğin durumu Kürdistan'ın genel durumunun özetidir. Önderliğe yapılan saldırılar Kürdistan'a yapılan saldırıların başlangıç noktasıdır. Önderliğin direnişi gerillanın ve halkın direnişinin ruhudur. Ve elbette ki Önderliğin sağlık ve güvenlik koşulları, fiziki özgürlüğünün sağlanması istemi Kürt halkının, kadınların ve gençlerin en temel yaşam ve mücadele gerekçesidir

Şehit Zilan (Zeynep Kınacı) yoldaşın fedai eyleminin 26. yıl dönümünü karşıladık. Zilan yoldaşın hareketimiz ve kadınlar tarafından manifesto olarak kabul edilmesinin sebeplerinden biri eyleminin tarzı, sonuç alıcılığı olsa da bir yönü de Önderliği sahiplenme kararlılığıdır. Zilan yoldaş eylemini Önderliğe yapılan saldırıyı bertaraf etmek, Önderliği sahiplenmek, Önderliğe dönük yapılacak her saldırının sonuçlarını düşmana hissettirmek açısından bu çerçevede planlanmış ve uygulamıştır. Zilan yoldaş Önderliğin Kürt halkı için ne anlam ifade ettiğini çok iyi kavramış ve özümsemiştir. Aynı biçimde düşmanın da Önderliğe yönelirken Önderliğin

"Genç kadınlar ve gençler Önderlik konusunda sürekli aynı hassasiyete ve öfkeye sahip olmalı, Önderliğin fiziki özgürlüğü sağlanıncaya kadar sokakları bırakmamalıdır. "

Kürt halkı ve hareketimiz açısından önemini kavradığını ve bu temelde yaklaştığını da bilince çıkarmıştır. Önder APO' ya yönelik her saldırının Kürt halkına, kadınlara ve gençlere olduğu bilinciyle eylemini gerçekleştirmiş ve düşmana Önderliğe saldırının bedelini ödetmiştir. Zilan yoldaş Önderliği, mücadeleyi, yaşamı çok sevdiği için bu eylemi yaptığını mektubunda belirtmiş ve Önderliği koruma ve savunma anlamında da çizgi olmayı başarmıştır

Ağır tecrit durumuna dikkat çekmek için 12 Haziran'da yapılan Gemlik yürüyüşü de ay içerisinde yapılan önemli eylemlerden biri olmuştur. AKP-MHP çete devletinin silahlı çeteleri yürüyüşü engellemek için her türlü yöntemi kullanmıştır. Bu sebeple yürüyüş Gemlik'e kadar yapılamamıştır belki ama Kadıköy'de yapılan yürüyüşler düşmanaverilen önemli bir mesaj olmuştur. Kürt halkı, kadınlar ve gençler söz konusu Önderlik olduğunda tüm engelleri aşma kararlılığı göstermektedir. Gençlerin ve genç kadınların aktif katıldığı bu yürüyüşler belli bir ruh, coşku, moral ve aynı zamanda öfke yaratmıştır. Genç kadınlar ve gençler Önderlik konusunda sürekli aynı

hassasiyete ve öfkeye sahip olmalı, Önderliğin fiziki özgürlüğü sağlanıncaya kadar sokakları bırakmamalıdır. Gemlik yürüyüşü sonrası da bazı alanlarda eylemler yapılmış ve gençlik ruhu ve enerjisi görünür olmaya başlamıştır. Herkesin eylem halinde olması elbette elzemdir ancak genç kadınların sürekli olarak Önderlik için yoğun bir eylemlilik içinde olması gerekir. Çünkü biraz da olsa irade olmamızı, kendimizi tanımamızı ve mücadele azmi geliştirmemizi sağlayan Önderliktir. Tüm Kürt genç kadınlar bunun çok iyi farkındadır. Öyleyse Önderliği sahiplenmek, özgürlüğü için mücadele etmek, doğru yoldaşlık yapmak en çok genç kadınların görevidir. 30 Haziran'da tüm Kürdistan'da genç kadınlar öncülüğünde gelişen eylem ve etkinlikler Zilan yoldaşı anma, onun yolunun takipçisi olduğumuzun tutumunu geliştirme anlamında önemli olmuştur. Kuzey Kürdistanlı genç kadınlar gelişen mücadele içerisinde tüm Kürdistan'a öncülük etmekle sorumlu oldukları halde bu bilinçle yaklaşmamakta, sıradan bir katılım göstermektedir. Önderlik fiziki mekan olarak da Kuzeyli genç kadınlara daha yakındır. Ayrıca tecridi ağırlaştıran, saldırıları bizzat yürütenler de bellidir ve

YURTSEVER GENÇ KADIN

ulaşılabilecek mesafededir. Her anlamda büyük sorumluluk sahibi olanlar Kuzeyli genç kadınlar ve gençlerdir. Bundan kaçış, bilmezden gelme, sıradan yaklaşıma asla yaşanmamalıdır.

"APOCU her militan kadın ve erkek toplumun, gençliğin öncüsüdür. Hele ki genç kadınlar açısından direnen, mücadele eden her kadın militan özgürlük öncüsüdür"

Temmuz ve Ağustos aylarını karşılıyoruz. Her iki ayda da mücadelemiz açısından tarihi dönemelerin yaşandığı süreçler gelişmiştir. 14 Temmuz büyük ölüm orucu ile Amed zindanında PKK'nin direniş ruhunun yenilmezliği ispatlanmış ve bir karakter özelliği haline gelmiştir. Kemal Pir, M. Hayri Durmuş, Akif Yılmaz ve Ali Çiçek şahsında geliştirilen direniş ile Kürt halkının soykırımı engellenmiş, PKK'nin yaşam ve mücadele ilkeleri bu yoldaşlar şahsında

somutlaşmıştır. Amed zindanında yaşanan vahşet 14 Temmuz Direnişi ile parçalanmış, APOCULUK Kürdistan'ın çarpan yüreği, düşünen beyni ve hisseden ruhu olmuştur. Bu ruh 15 Ağustos' ta düşmandan intikam alan ilk kurşuna dönüşmüş ve bugün hala intikam almaya devam etmektedir. 15 Ağustos'un büyük komutanı Egid (Mahsum Korkmaz) yoldaş gerilla mücadelesinin ilk kurşununu sıkış, başarı çizgisini belirlemiştir. Egid yoldaşın ardılları bugün Zap, Avaşin, Metina ve gerillanın olduğu her alanda düşmana kurşun atmaya devam etmekte, kök söktürmektedir. Gerilla yürüttüğü savaş ile Zilan yoldaşın, 14 Temmuz şehitlerinin, Egid yoldaşın ve bu mücadelede yiğitçe çarpışarak şehadete ulaşan tüm yoldaşların intikamını almaya devam etmektedir. PKK'nin direniş ruhunu yaratan bu öncü komutanların kişilikleri, temel karakterleri, ruhları direnen gerilla şahsında yaşanmaya devam etmektedir. Önderlik ideolojisine inanan, bu ideoloji ile beslenen genç kadınlar, tüm gençler bu karakterlerin bileşkesi olmaya çalışmakta, bu bütünlükle mücadelede yer almaya çalışmaktadır. Bu öncü yoldaşları ve bugün öncülük yapmaya devam eden ardıllarının mücadelesini başarıya götürmek her Kürt kadın ve erkeğinin görevidir. Zilan ruhu bugün YJA Star gerillacılığında yaşamaktadır. Kızıl Yıldızımız Ali Çiçek ruhu her Kürt gencinin fedailik ve yiğitliğinde Kemal Pir, Hayri Durmuş, Akif Yılmaz bağlılığına dönüşmektedir. En önemlisi de bütün bu öncülüğün bileşkesi olarak Önderlik gerçekliğimiz vardır. Kürdistanlı genç kadın ve erkeklerin öncü sorunu yoktur. Gençlerin, genç kadınların belki sorunları çoktur, öncülük yapma sorunları da çoktur ancak öncüsü de çoktur. APOCU her militan kadın ve erkek toplumun, gençliğin öncüsüdür. Hele ki genç kadınlar açısından direnen, mücadele eden her kadın militan özgürlük öncüsüdür. 14 Temmuz ve 15 Ağustos'un ruhuna denk bir duruşla sürece katılma, başarıyı hedefleme ve öncülük misyonuna layık bir pratiğin sahibi olma zamanı çoktan gelmiştir.

DOSYA

- DEVRİMCİ İNTİKAM

- 14 TEMMUZ DİRENİŞ RUHU

DEVİRİMCI İNTİKAM

ARYEN ŞİN

Egemen tarihin anlatımlarının hemen yanı başında hep bir direniş geleneği günümüze kadar süregelmıştır. Lakin pek anlatılmaz bunlar, pek bilmeyiz bu direniş geleneğini. Ancak bazı zamanlar tarih öylesi direnişlere, kahramanlıklara tanıklık eder ki ne görmeyen göz ne de duymayan kulak kalır. İşte böyle bir çıkıştır 15 Ağustos. Kürt halkına karşı geliştirilen baskı, katliam, sömürü, soykırım politikalarına karşı faşizmin beyninde, ruhunda patlayan ilk kurşun... Adete üzerine ölü toprağı serpilmiş zulüm cenderesindeki bir halkın yeniden yaşam umudu olmuştur o ilk kurşun. Bu destansı direnişin öncülüğünü yapan, Kürt halkının kahramanlaşan ismi büyük komutan Egit (Mahsum Korkmaz) olmuştur.

Büyük komutanımız Heval Egit öncülüğünde geliştirilen silahlı direnişle birlikte, yaşadıklarına bir kadermişçesine boyun eğen Kürt halkında faşist-sömürgeci TC devletine karşı isyan ruhu tekrar dirilmiş, büyük zafer direnişi başlamıştır. Fakat bu defa öyle eskisi gibi bir aşiretin ya da kesimin isyanı değil de bütün bir halkın isyanına dönüşmüştür. Kürdistan'ın yiğit kızları, oğulları akın akın Egit komutanın başlattığı bu mücadeleye katılmaya başlamıştır. Egitçe devrimci yaşam ruhu, direnişin nefesi olmuştur. Komutanımız Egit'in yarattığı bu ruh mücadele saflarında dalga dalga yayılıp, her geçen gün tarihte iz bırakan destanlar yazmıştır. PKK bir halk hareketine dönüşmüş ve yiğit PKK devrimcileri, halen tarihte eşi benzeri olmayan destanlar yazmaya

devam etmektedir. Bu ruh en çok da genç kadınları sarmalamış, onlarca kadın devrimci insan üstü denecek bir iradeyi ortaya koyarak faşist düşmana karşı, binyılların sömürgeci işgalci zihniyetine karşı devrimci intikam ruhu ile darbe üstüne darbe vurmuş ve halen vurmaya devam etmektedir. Eskiden Kürt halkı içerisinde yiğit, korkusuz olan erkeğe “egit” denirken Kürt halkı bu devrimci kadınları tanıdıkça Egitlik kavramı da yeni tanımlara kavuşmuştur. Kürdistan’da Egitlik kavramının anlamını değiştiren devrimci kadınlar sayesinde erkeğe mal olan bu kavram artık bu meziyeti taşıyan kadın ya da erkek herkese verilmeye başlanmıştır. 15 Ağustos dirilişiyle beraber Kürdistan’ı yiğit kadınları Zarifelerden aldıkları direniş geleneğiyle Egitleşmiştir. Zilanlardan Beritanlara her gün büyüyerek Kobane’de Arin Mirkan, Van’da Ekin Van, Efrin’de Avesta Xabur, Haftanın’de Esmer ve Nucan olmuştur. Ve bugün de Zap, Avaşın, Metina’da YJA STAR’ın fedailiğinin, Egitliğin sembolü olan Avzem ve Arin şahsında onlarcasını sayabileceğimiz genç devrimciler, düşmanın beyninde, ruhunda patlayan Egit yoldaşın ilk mermisi gibi, her gün darbe üstüne darbe ile düşmanı hezimete uğratmaktadır.

Bugün Kürdistan dağlarında YJA-STAR/HPG gerillaları öncülüğünde amansız bir mücadele yürütülmektedir. NATO’nun en büyük ikinci ülkesi konumundaki bir devletle yürütülen bu savaşa sıradan bir yaklaşım gösterilemez. Kimyasal silah kullanımı Cenevre protokolü gereği yasak olmasına rağmen, dünya devletleri sessizliğini korumakta, bu yüzden de faşist AKP-MHP rejimi PKK gerillalarına karşı çok rahat bir şekilde bu silahları kullanabilmektedir. Gelişmiş teknoloji ve kimyasal silahlarla gelişen bu saldırılara karşı açığa çıkan direniş ve karşı hamle, adeta ezber bozarcasına üstün bir irade ile büyük sonuçlar almaktadır. Bugün her bir Kürt insanının, sosyalistin ya da ezilen halklardan yana taraf olduğunu belirten kesimlerin, özgürlük demokrasisinden dem vuranların kendisine sorması gereken temel bir soru vardır; gerek ahlaki olarak, gerek de

“Kahraman gerillamız
dağlarda Egitçe
direnirken bizler de
şehirlerde düşmana
yeri göğü
dar etmeliyiz”

toplumsal olarak insan olma meziyetlerinin altında gelişen böylesi kirli faşizan politikalara karşı bu umursamazlık, sessizlik nedendir? Tüm egemen devletler, karakteri gereği zaten sömürgeci, kapitalist bir özelliğe sahiptir. Bu nedenle de böylesi devletlerin, faşist TC’nin bu aymaz saldırılarına karşı bir tutum geliştirmeleri zaten beklenemez. Aksine, çıkarları gereği böylesi saldırılara karşı bu devletin sırtını sıvazlar, hatta doğrudan bu tür saldırılara teşvik eder ve bu saldırıların daha çok gelişebilmesi için maddi kaynak sağlarlar. Bu nedenle bu devletlerden bir tutum beklenemez. Fakat devletler güçlerini halklardan alır, bu yüzden de devletlerin politikalarında en belirleyici faktör halktır. Halklar ayaklandıkları takdirde devletler politikalarını buna göre belirlemek durumunda kalırlar. Fakat maalesef söz konusu Kürt halkı olunca, tüm dünya sessiz kalmaktadır. Bu anlamı ile Kürdistan gençliği ve genç kadınları bilmelidir ki bizim ‘öz gücümüzden’ başka hiçbir şeyimiz yoktur. Öz gücümüz gerilladır, öz gücümüz gençlik serhildanlarıdır. Kahraman gerillalarımız dağlarda Egitçe direnirken, bizler de şehirlerde düşmana yeri göğü dar etmeliyiz. Kürdistan’ın her karış toprağını savunmak ve korumak bizlerin boyun borcu olmaktadır. Bilmeliyiz ki, bugün Zap, Avaşın, Metina’da yürütülen savaş sadece PKK gerillası ve TC devleti arasında gerçekleşen bir savaş değildir. Doğrudan Demokratik Modernite

YURTSEVER GENÇ KADIN

Paradigmasını hedefleme temelinde bir halkı imha etme politikasıdır. Özde ise kadını yok etmedir. Çünkü Demokratik Modernite paradigması en çok kadının doğasını ve özünü temsil eden bir paradigmadır. Dağları, ovaları, insanı ile ülkemiz talan edilmek, işgal edilmek istenmektedir. Faşizmin saldırıları her türlü savaş kanununa aykırı ve en ilkesiz biçimde gerçekleşmektedir. Bu saldırılara karşı Kürdistan dağlarında varlık ve onur savaşı yürütülmektedir. Tabi bu savaşın öncülüğünü YJA-STAR

Bu savaşta şehadete ulaşan genç kadınlar düne kadar bu toplumun içerisinde yaşayan, çalışan, okuyan ya da evde yaşamını idame ettiren bireylerdi. Sormak gerekir; neydi bu genç kadınları o yaşamdan bu dağlara sürükleyen gerçeklik, toplumdaki insanlardan daha üstün özelliklere mi sahiptiler ya da üstün yetenekleri mi vardı? Hayır! Onların temel farkı Kürdistan'daki faşizmin, soykırımın farkına varmış olmalarıdır. Yok sayılan, katliamlara maruz kalan, dili, kimliği, kültürü yok edilen bir halk gerçekliği, asimilasyon cenderesinde her geçen gün daha da eritilerek, sisteme entegre edilen toplum gerçekliğinin farkına varmış olmalarıdır. Faşist sömürgeci sistem, kendi düzenini sağlama almak için bu toplumda en fazla genç kadınları hedef alıp, her türlü kirli politikasını en fazla onlar üzerinde sürdürmektedir. Taciz-tecavüz kültürünü normalleştirerek, sürekli yoğun sahte yaşam hayelleri kurgulatarak, ulaşılmayacak sahte hayeller üzerinden toplum gerçekliklerinden uzak, iradede yoksun; adeta sisteme biat eden bir yaşam biçimi içerisinde toplumu genç kadınlar şahsında yokoluşa sürüklemektedirler.

“Düne kadar toplum içerisinde sıradan kadınlar erkekler bugün kahramanlık destanları yazmaya başladılar”

gerillaları, Egit ruhlu genç kadınlar yapmaktadır. Her gün onlarca bombardmana, kimyasal silaha, SİHA, savaş uçağı ve en gelişkin teknolojik silahlara karşı YJA-STAR öncülüğündeki PKK gerillası muazzam bir direniş sergilemekte, hattata taktikte karşı hamle yapmaktadır. Gerilla, TC askerlerine karşı geliştirdiği operasyonlarda güçlü sonuçlar alıp, bunları belgelemekte ve basın aracılığı ile halka duyurmaktadır. İçerisinde fedaice şehadete ulaşan gerillaların yaşlarına baktığımızda, bu savaş gücünün çoğunun genç kadın arkadaşlar olduğunu görüyoruz.

YJA-STAR gerillaları, bu gerçekliğin farkındalığı ile hakikate ulaşmayı amaçlayarak özgürlük saflarına doğru yol aldılar. Özgür yaşam yaratma aşkına girdikleri bu yolda, her biri özgür bir irade açığa çıkardılar. En gelişkin teknolojik silahlarla savaşıp düşmanı alt eden bu iradenin gücü, tamamen inanca dayalı olarak gelişmektedir. Düne kadar toplum içerisindeki sıradan kadınlar, erkekler bugün kahramanlık destanları yazmaya başladı ise; onları böyle üstün kılan, meziyetlerini oluşturan, özgür yaşam inancına götüren, bu inancın felsefesini, paradigmasını oluşturan Rêber

APO gerçekliği olmuştur. Bu nedenle bu inanç ancak devrimci yaşamla faşist TC'den intikam alınabileceğinin farkına varmış olmanın inancıdır.

Şimdi Kürdistan'da çok yoğun biçimde özellikle de Zap, Avaşin, Metina başta olmak üzere tüm alanlarda savaş sürmektedir. Fakat faşizmin tamamen parçalanması sadece bu haliyle sonuçlanmayacak, nihai zafere mutlaka ulaşılacaktır. Savaş dağlarla sınırlı kaldığı sürece, faşizm kendisini bir biçimde yaşatmaya devam edecektir. Bu nedenle, Devrimci Halk Savaşı temelinde savaş başta Bakurê Kürdistan olmak üzere tüm Kürdistan ve Türkiye'ye yayılmalıdır. Bu savaşın da tek muhatabı özgürlük gerillası değildir. Her Kürt genci, genç kadını yürütülen bu savaşta kendini sorumlu görmelidir. YJA-STAR gerillalarının öncülüğünü yaptığı bu savaşa seyirci kalmak yerine her Kürdistan'lı genç kadın, faşist, soykırımcı TC rejimine karşı devrimci intikam

**“Egitlerin Beritanların
yarattığı gerilla ruhuyla
bulunduğumuz her alanda
düşmandan hesap sormaya
devrimci intikam
almaya çağırıyoruz”**

temelinde harekete geçmelidir. Öncelikle yönünü özgürlük saflarına çevirmelidir. Binyılların sömürü düzenini parçalamalıdır. Yine tüm Türkiye metropollerini ateş topuna çevirecek eylem tarzını geliştirebilmelidir. Faşizm nefes alacak bir mekan bulamamalıdır.

Kürdistan özgürlük mücadelesi faşist TC'yi gerçekleştirdiği savaşla ciddi anlamda zorlamaktadır. Her gün öldürülen onlarca asker bilançosu basına deklare edilmektedir, ancak bununla birlikte büyük bedeller de verilmekte, genç bedenler şahadete ulaşmaktadır. Halkın özgürlük savaşını sadece gerillanın omuzlarına bırakamayız. Kürdistan gençliği ve genç kadınları olarak harekete geçmeli ve binyılların iktidarcı faşist zihniyetini parçalamak için gerilla ile birlikte mücadeleye dahil olmalıyız. Son nefesini vermekte olan faşist AKP-MHP rejimi can çekişirken son darbe Devrimci Halk Savaşı temelinde topyekün olmalı ve binyılların intikamı, anaların bitmeyen ağtılarının intikamını devrimci tarzda almalıyız. Bu bir onur savaşıdır. Bu faşizmi yok etme savaşıdır. 15 Ağustos'ta büyük komutanımız Egit komutan öncülüğünde atılan ilk kurşunun yarattığı inanç, umut bugün artık son savaşı ile Kürdistan'da ve Türkiye'de faşist rejimi yıkıp, tüm halkların özgürlüğünü sağlamada temel perspektifimiz olmalıdır. Bu temelde dağda, ovada, şehirde, tüm alanlarda genç kadınlar öncülüğünde zaferi gerçekleştirme zamanıdır. Zap'ta, Avaşin'de savaşan gerillalar bize gösterdi ki; eğer istersek 15 Ağustos'un yarattığı ruhun önünde hiçbir güç duramaz, engel olamaz. Unutmamalıyız ki bizler büyük komutanları olan bir halkın gençliğiyiz. Egitlerin, Beritanların komutasında büyüdük ve ülkemizi her anlamda savunabileceğimizi öğrendik. Bu anlamı ile tüm Bakurê Kürdistan genç kadınlarını ve gençliğini gerilla direnişine denk bir direnişe çağırıyoruz. Egitlerin, Beritanların yarattığı gerilla ruhuyla bulunduğumuz her alanda düşmandan hesap sormaya, devrimci tarzda intikam almaya çağırıyoruz.

14 TEMMUZ DİRENİŞ RUHU

HÊLİN ÜMÎT

14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu şehitleri önünde saygıyla eğiliyor, sadece Kürt halkı açısından değil bölge ve dünya halkları açısından açığa çıkarmış oldukları yaşam ve mücadele çizgisine özgürlük, umut, her türlü zorluğa karşı direnme iradesi başta olmak üzere açığa çıkardıkları değerlere her şeyimizi borçlu olduğumuzun farkında olduğumuzu belirtmek istiyorum. Bunun için 1982 yılının sıcak bir yaz günü kendi bedenlerini şehadete yatıran devrimcileri herkesin ama en çok da gençliğin daha doğru anlaması gerektiğini vurgulamak istiyorum. 14 Temmuz Eylemi sadece bir 'ölüm orucu' değildir, zindandaki baskı ve işkence politikalarını durdurmak için yapılan bir eylem de değildir. Bu şekilde ele almak 14 Temmuz direnişini ve bunun sonuçlarını daraltmak olur.

14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu, 1980 faşist askeri darbesinin PKK'yi, PKK şahsında Kürt halkının ulusal demokratik mücadelesi ve özgürlük arayışını zindanlarda tasfiye etme saldırısına karşı, insanlık tarihinin gördüğü en anlamlı eylemdir. Dikkat edilirse burada

direnışçilerin kendilerine dair bir talebi yoktur. Temsil ettikleri çizginin farkında olarak bir 'yaşam' eylemi gerçekleştirmişlerdir. Günümüzde PKK'de somutlaşan 'Fedailiğin' özünü, temelini oluşturan işte bu yaşam eylemi oluyor. Eğer APOCU fedailik nedir ve nasıl oluşmuştur diye bir sorunun cevabı aranacaksa bunu Önder APO'nun yaşam ve mücadele tarzında, 14 Temmuz direnişçilerinin eyleminde bulabiliriz. Bizim birkaç cümleye sığdırdığımız bir tanımlamadır. Fakat günümüzde yüreğinde ve beyninde en ufak bir insanlık vicdanı kalmış olan için çok şey anlatmaktadır. Durup düşünmek gerekir, bir insanın her hücresinin eyleme kalkması nasıl olur? Her hücresinin bilinç olduğu ve eyleme kalktığı insanlar nasıl insanlar, nasıl devrimcilerdir?

1980 askeri cuntasının, Diyarbakır zindanını APOCU'lara teslimiyet dayattığı süre içerisinde, akla gelmez, dile getirilemez işkenceleri, uygulamaları, aşağılamaları, saldırıları yürüttüğünü biliyoruz. 14 Temmuz direnişçilerinin Kürt varlığını, kimliğini, onurunu savundukları ve eyleme

“14 Temmuz direnişi ile birlikte Kemal, Hayri, Ali ve Akif, bir halkın varlığında ve özgürlüğünde yeniden doğmuştur”

geçirdikleri direnişlerinde iki gücün mutlak eşitsizliği vardır. Bir tarafta Türk soykırımçı sömürgeciliğinin maddi ve fiziki olanakları ile bir avuç devrimciyi kendi koşullarında esir tuttuğu bir ortam hakimdir. Diyarbakır zindanında bir avuç devrimcinin sahip olduğu tek şey ise inançları, bağlandıkları davaları, sahip oldukları yoldaşlıkları vardır. Böyle bir koşulda gerçekleşen muharebede zafer, APOCU Fedai çizginin yaratılması ile 14 Temmuz direnişçilerinin olmuştur. Bunun ne kadar muhteşem bir var olma biçimini yarattığını iyi anlamak gerekir. Fiziki olarak yok olmak, kaybolmak olmadığı gibi, yaşadığını sanan ama aslında varlığının hiçbir anlamı olmadığı bir sürü insan taslağı vardır. 14 Temmuz direnişçileri en zor koşullarda, hiçbir imkanın olmadığı, düşmanın kendisini garantide hissettiği zaman ve mekanlarda zaferin APOCU militanlıkta olduğunu ortaya çıkaran bir irade ve inanç çıkışıdır. Bu temelde 14 Temmuz direnişi ile birlikte Kemal, Hayri, Ali ve Akif, bir halkın varlığında ve özgürlüğünde yeniden doğmuştur.

Kürt halkı üzerinde yarattığı etki ve dönemin askeri cuntasına vurduğu darbe bu minvaldedir. Diyarbakır zindanlarında, Kürt özgürlük hareketi çıkışında yenilgiye uğratılsaydı ne olurdu sorusunu, bu tarihi eylemi daha iyi anlamak için sorabiliriz. Birinci cevabımız, PKK'nin Kürt halkına verdiği özgürlük ve varlık savaşımındaki iddia zayıf düşer, etkisini yitirirdi olurdu. Çıkışından itibaren Kürdistan'da ulusal demokratik

devrimin rüzgarını en güçlü şekilde estiren PKK, çıkışından 4 yıl sonra zindanlarda etkisiz hale getirilmiş olurdu. İkinci cevap, Kürt toplumu soykırımcı sömürgeciliğin en vahşi saldırıları karşısında direnme ve mücadele tarzını yakalayamazdı. Unutulmamalıdır ki zindanlarda zafer kazandıktan sonra onurlu hiçbir Kürt bireyi, imkan isteyemez, zordayım, dardayım, yapamam diyemezdi. En zor koşullarda, belki de en imkansız koşullarda zafer yaratılmışsa, her yerde yaratılabilirdi. Bu PKK'nin de PKK gerillacılığının da tarzını oluşturdu. Üçüncüsü özgür yaşam ile soykırımcıların artığı olarak var oluş arasındaki çizgi bu kadar net oluşmazdı. Bu ise nasıl yaşanmalı sorusunun muğlaklaşması ve sonunda duygu ve düşüncede kaybediş olarak karşımıza çıkardı. Tüm bu nedenlerden dolayı 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu ile ideolojik olarak zafer kazanılmıştır. Kürt varlığı ve yaşamın özgürlüğünde ısrar karşısında faşist askeri cunta geri adım atmış, yenilmiştir. Günümüzde bu gerilla başta olmak üzere özgürlük militanlarının en zor koşullarda savaşı geliştirmesinde, insan iradesinin aşarak kahramanlığın bir an değil her an yaşandığı bir savaş duruşunda yansımaları bulduğu gibi halkımızın da tüm soykırım saldırıları karşısında varlığında ve özgürlüğünde ısrarında somutlaşmaktadır. 14 Temmuz direnişçizgisi özgürlük ve varlık savaşımımızda, bir şahin gibi göğümüzde bizi yönetiyor, yönlendiriyor, ruhumuzu, duygumuzu koruyor.

İçinde bulunduğumuz süreçte çok fazla özel savaş saldırısı vardır. Doğru ile yanlış çok fazla iç içe karıştırılır hale gelmiştir. Bu noktada doğruyu bulayım diye kıyaslamalar, karşılaştırmalar yapılmakta, doğru bir noktadan çıkıp yanlış bir yere varılmaktadır. Bu vesileyle bir kez daha belirtmek istediğim şey düşünce gücünün önemi oluyor. Düşünmeyi bilmek gerekir. Ama doğru düşünmek yani çözüm üreten, sonuca götüren, bizi bir hakikatle buluşturan düşünce tarzını yakalamamız gerekir. Günümüzde zindan gerçekliğine bakarken bunu mutlaka başarmalıyız. Yoksa ne İmralı soykırım sistemini ve zindan gerçekliğini

*“14 Temmuz
çizgisindeki direniş,
Önder APO
şahsında yeni
boyutlar kazanarak
devam ediyor”*

ne de Önder APO'nun İmralı'daki direniş ve mücadele çizgisine yanıt oluşturamayız.

Zindanlarda insanlık dışı uygulamaların sürdüğü bir gerçektir. Zaten özellikle toplumsal mücadeleler söz konusu olduğunda bir yerde zindan varsa, onun varlığı bile tehdittir, terbiye etme alanıdır. Bu anlamda zindan gerçekliğini, iktidarların, sömürgeci güçlerin birer alanı olarak görmek ve kabul etmemek gerekir. Özgürlük mücadelemizingeldiği aşamada, 14 Temmuz 1982 tarihi direnişinden bu

güne açığa çıkmış olan birikim, halk hareketi olma gerçekliğimize denktir. Binlerce özgürlük militanı, savaşçısı, PKK-PAJK kadrosu zindanlarda olduğu gibi onbinlerce sempatizanı, yurtseveri, destekçisi ve hatta dostları da zindandadır. Her şeyden önce Önderliğimiz esir statüsünde düşmanın bir numaralı zindadadır. Günümüzde Türk soykırımcı sömürgeciliğini anlamak ve ona karşı nasıl mücadele edileceğini anlamak için İmralı zindanının nasıl bir soykırım merkezi olduğunu görmeliyiz. İmralı'daki uygulamalar, doğrudan Türkiye'de siyasi tutsakların olduğu tüm zindanlara yansımaktadır. Şimdi hemen her gün, zindanlardan şahadet haberi alıyoruz. İşkence ve insan onuruna saldırı haberleri geliyor. Kürt kimliğinin inkar ve imhası zindanlarda yeniden ayyuka çıkıyor. Bu durum bize İmralı soykırım merkezinde nasıl bir uygulamanın, yaklaşım ve politikanın olduğunu da anlatıyor. Önder APO şahsında Kürt varlığına, kimliğine, onun için mücadele eden herkese katliam, ölüm dayatılıyor. Buna karşı 14 Temmuz çizgisindeki direniş, Önder APO şahsında yeni boyutlar kazanarak devam ediyor. Elbette zindandaki yoldaşlarımızın her biri bu gerçekliği hissederek, bilincinde olarak mücadele duruşlarını zafer çizgisinde sürdürüyorlar.

İçinde bulunduğumuz süreçte zindanlara bu kadar sert, insanlık dışı, ahlaki hiçbir ölçü tanımayan saldırılarının temel sebebi bir halkın özgürlük mücadelesinin hakikati ile yüzleşememesidir. Ya bu hakikati kabul ederek onagörepozisyonalacakya damücadele edenleri, özgür kimlik ve önderlik gerçekliğinde ısrar edenleri cezalandıracaktır. Ya soykırımdan vazgeçecek ya da halkımızın varlığını kabul ederek özgürlük statüsünü sindirecektir. İşte şimdi geldiğimiz nokta budur. Mücadelenin bu kadar sertleşmesi, eşi benzeri olmayan uygulamalar ile teslim alma saldırılarının dayatılmasının temel nedeni özgürlük hareketimizin ulaştığı devrim gerçekleştirme kapasitesidir. Bunu başka türlü engelleyememektedir. Hatta zindanlar da artık yetmiyor. Yani mücadelenin bu kadar

amansız bir hal almasını, gerileme olarak görmemeli, demoralize olmamalıyız. Evet zorlanma olacaktır. Oluyor. Hele düşmanın elinde esir olan arkadaşların hiçbir ahlaki ve hukuki normlarda, değer yargılarında olmadığı biçimde katledilmesi çok büyük öfke yaratıyor. Fakat özellikle Kürdistan gençliğinin unutmaması ve farkında olması gereken şey öldürmeyen düşmanın bizi güçlendireceğidir. Kısacası şunu demek istiyorum, bu düşman gerçekliği bizi daha pürüzsüz olmaya itiyor. Daha net, daha kararlı, daha disiplinli, daha zeki, daha anlamlı ve güzel... Dikkat edilirse gerillamızın ulaştığı düzey böyledir. Şu anda Zap'ta, Avaşin'de, Botan ve Dersim'de, Kürdistan'ın her yerinde gerillacılık daha rafine olmuş, özgür yaşamda daha çok kararlaşmış, adanmış, tepeden tırnağa disiplin ve irade haline gelen özgür insanla yürüyor.

Bu anlamda İmralı soykırım sistemi varlığını sürdürdükçe başta zindanlar olmak üzere Kürdistan'da soykırım saldırıları biçim değiştirse de değişen tarz ve tempo da sürecektir. Bunun için her Kürt genci İmralı soykırım sistemi ile hesaplaşmalı, onu yerle bir edene kadar kendisini rahat ve güvende hissetmemelidir.

14 Temmuz direnişinin geliştiği koşullar ile günümüzün koşulları aynı değildir. Gelenen aşamada Kürt toplumuna dayatılan kendi varlığını tartışma gibi aşağılayıcı bir durum söz konusu edilemez. Bu anlamda her ne kadar AKP-MHP liderliğindeki Türk soykırımcılığı bu süreci tersine çevirmek için varını yoğunu ortaya koymuşsa da bunun mümkün olmadığı açıktır. Kürt varlığı, hakikatini en yüksek sesle ortaya koymuştur. Bir de bunu direne direne, bedellerle, insanlık tarihine kutsal bir miras yaratarak yapmıştır. Bunun için onur, güven, umut kaynağıdır ki şimdi hiçbir genç Kürt olduğu için utanmamakta, bunu övünçle ifade etmekten geri durmamaktadır. İşte bunun nasıl sağlandığı asla unutulmamalıdır. Kürt gençlerinin gurur duyduğu ve savunmak için gözünü kırpmadan her türlü bedeli ödediği Kürt kimliği bu şekilde yaratılmıştır. 14

Temmuz direnişi, Kürt halkının çağdaş dönem içerisindeki ilk çıkışıydı. Kendisine bırakılan tecrübelerin hepsi olumsuzlukla sonuçlandı için böyle bir tarihten güç almak beslenmek mümkün değildi. Ölüm orucu eylemcilerinin, eylemlerinin ilk günlerinde bunu nasıl gerçekleştireceklerini bilemeyecekleri kadar

**“Asla var
olamayacağınız, silik,
korkak, ikiyüzlü bir
yaşama karşı, bugün 14
Temmuz direniş çizgisinde
size yapacağımız çağrı
özgür yaşam ve
kimliktir”**

deneyimsizlerdi. Gençlerdi. Sadece Kızıl yıldızımız Ali Çiçek değil, diğer arkadaşlar da en fazla yirmili yaşlarının sonlarındaydılar. Bu anlamda yaratacakları, yaşatacakları tüm tarihi etkileyecek kadar belirleyici olacaktı ki öyle de oldu. PKK, kuruluşundan sonra ilk imtihanını bu genç önderler şahsında veriyordu. Mesaj sadece düşmana değil, dışarıya, halka, harekete, partiye ulaşacaktı. Bunun soylu, güzel, görkemli, eksiksiz olması gerekiyordu ki öyle oldu. Fakat 82 direnişinden günümüze muazzam bir mücadele birikimi, tecrübesi açığa çıkmıştır. Sadece zindanlar değil, Kürdistan'ın her dağı, taşı, ovası, sokağı hatta her evinin içinde bir direniş mirası oluşturulmuştur. Bu nedenle günümüzde bu direniş çizgisinin, 14 Temmuz 82'yi tekrar eder tarzda pratikleşmesi ne beklenmeli ne de istenmelidir. Bu doğru değildir. 14 Temmuz 1982 direnişi, Hayri, Kemal, Ali ve Akif her yerdedir. 82'de PKK'nin ana gövdesine yakını esir düşmüştü ve hareketin geleceği belirsizdi, gerilla hareketi başlamamıştı. Eğer ki dışarda gerilla ve halk hareketi olsaydı, ne düşman böyle bir saldırıyı gerçekleştirebilirdi ne de bu arkadaşlarımız böyle bir eylem çizgisine yönelirlerdi. Zaten Önderliğimiz gerilla hamlesinin gecikmesini

YURTSEVER GENÇ KADIN

hep büyük bir eksiklik olarak değerlendirmiş ve zindandaki yoldaşlara dönük düşmanın idam kararlarının bu hamle ile birlikte durdurulduğunu vurgulamıştır. Demek ki doğru olan her yerde gerillacılığı geliştirmektir. Bu noktada da süreçler arasındaki benzerlikler ve farkları görerek yaklaşım göstermeliyiz. Örneğin 82 tasfiye saldırılarına 84'te Kürdistan dağlarında gerillacılık ile yanıt verdik ve bu Kürt halkının demokratik uluslaşma sürecine giden yolu açtı. 1999 uluslararası komplosuna büyük bir halk hareketi olarak yanıt verdik. Önder APO'nun esareti sonrası yaşanan süreç, Kürt

onurumuza, ülke ve halkımıza layık yaşayacaksa, yine boyun eğerek kendi kimliğimizden kaçışı yaşamayacaksa tek yol kendimizi savunmayı bilmemiz gerektiğidir. Size gelin hizmetimize girin paşa gibi yaşayın diyorlar. Fakat kimliğin saklandığı bu çağrılarının tamamında gençliğin mankurtlaşması yani hafızasını terk etmesi, köksüz, soysuz, ölçsüz bir yaşamı tercih etmesi isteniyor ki bu bir ölüm çağrısıdır. Asla var olamayacağınız, silik, korkak, ikiyüzlü bir yaşama karşı, bugün 14 Temmuz direniş çizgisinde size yapacağımız çağrı özgür yaşam ve kimliktir. Bizim yaşamımızda size vaat

“14 Temmuz direnişçiliği, ahlakın özgürlük temelinde kararlaştığı politik bir eylemdir”

varlığına dayatılan inkarcılığın parçalanması oldu ve geline nokta demokratik ulusun inşası sürecidir. Şimdi düşman canını dişine takarak bunun önüne geçmek istiyor. Buna karşılık, kapsamlı bir öz savunma savaşı ile yanıt verebiliriz. Zaten karşıımızdaki düşman da başka dilden anlamıyor. Her Kürt genci bunu aklına, yüreğine koymalı ve yaşamının bir ilkesi haline getirebilmelidir. Türk egemen sınıflarının bildiği tek yol şiddettir, savaştır. Tüm kazanımlarını böyle elde ettikleri için biraz da bu böyledir. El koyma, katliam, savaş kültürü ile devletleşme ve varlık kazanma Türk iktidarlarının ontolojik özelliği oluyor. Yani var olma biçimleri buna dayanıyor. Ya başkalarının savaşı ya başkalarını yok etmek için savaşan..

Kürt gençleri ve genç kadınları olarak eğer bugün Türkleşmeyeceksek, kendi kimliğimize,

edeceğimiz tek şey belki bir gün belki bir ömür ama özgür ve onurlu olacak kendiniz olmanızdır. Yine de en heyecanlı, coşkulu, aşkly olduğu için bir anı bin ömre bedel olmaktadır. Bu vesileyle tekrar gençlerimize soruyorum, Yaşam nedir? Uğruna ölünecek kadar sevilecek yaşam nerededir?

Bir benzetme ile tamamlayayım. Uğruna ölünecek yaşam 'gül' gibidir. Çekicidir, anlamlıdır, sevgiyi yaratır, taşır, dağıtır. Ama dikenleri ile de sürekli kendisini savunur. Şimdi Kürdistan'ı savunma zamanıdır. Her yerde, bazen bir kişi bazen bin kişiyle... Dağda, ovada, şehirde.. Kürdistanı savunmak, kendini, kimliğini savunmaktır. Fakat bunu da muğlaklaştırmadan yapmak demektir. Yani yerinde durmak savunmak değildir. Aktif, hareket halinde olmak; Önderliği yani ülkesi; ailesi yani halkı; annesi yani

kültürü; aşkı yani kadınları özgür olmadan kendisine her türlü yaşamı haram ederek, düşmanlarından hesap sormak demektir.

14 Temmuz direnişçiliğinin bir yönü ve kaynağı Önder APO'ya ve PKK'ye duyulan büyük inanç ve bağlılık olduğu şüphesizdir. Bu gerçeklik bizi PKK'de gerçekleşen yoldaşlık üzerine yoğunlaşmaya götürür. Evet, tarihte tüm toplumsal hareketlerde Önderler yol arkadaşlıkları yaratmıştır. Fakat Önderlik gerçekliğimiz, Önder APO hakikatinde tarihteki tüm örnekler yeniden canlanmış ve en seçkin özellikleriyle hayat bulmuş gibidir. Rafinedir, kusursuzdur. Birbirine can suyu taşıyan nehirler gibi coşkulu, yaşamı mümkün kılan nefes gibidir. APOCU hareketin ağacının kökleri bu fedakarlıklar, adanmışlıklarla güçlenmiştir. Bu direnişçiliğin diğer yönü ise Kürt halkı gibi çağın en mazlum halkına yönelik soykırımcı sömürgeciliğe, ihanet ve teslimiyetçi çizgiye duyulan büyük öfkedir. Bu nedenle biz halen 'onurlu tek bir ferdi kaldıkça bu mücadele devam edecek' diyoruz. Tekrar vurgulamak gerekirse toplumsal ahlak ancak özgürlükle olur. Özgürlüğün olmadığı bir yaşamda niyet ne olursa olsun kişi ahlakını yitirerek, köleleşir.

14 Temmuz direnişçiliği, ahlakın özgürlük temelinde kararlaştığı politik bir eylemdir. Bunun için iki şey çok önemli oluyor. Biri kendini bilme, ne olduğunu bilme, kendini doğru tanımlama ve buna var olmak için sahip çıkma. ikincisi ise düşmanını bilme, onu tanıma ve ona tavır alma. Günümüzde tüm bu hakikatler açığa çıktığı ve bilindiği halde soykırımcı sömürgecilikle mücadele etmeden imtina eden yaklaşımların hepsi sadece Kürt olmaktan değil insan olmaktan düşüşe yol açıyor. Kürdistan gençliğini bu gerçekliği görerek yaklaştırmaya çağırıyorum. 50 yıllık Önder APO yürüyüşü Kürdistan'da her şeyi netleştirmiştir. Kürtlük adına kaybedilenler kadar kazanılacak olanlar da bilinmektedir. Kürdistan gençliği soykırımın dehlizlerinde yok olup gidecek mi yoksa kazanacağı özgür bir gelecek olduğunu bilerek

"Gençliğin özellikle genç kadın öncülüğü bu temelde Yıldızların en kızılını yani Ali Çiçek arkadaşın kuşandığı kırmızı renkleri kuşanmalıdır"

Önder APO'nun fedaisi olmayı sürdürecektir mi? 14 Temmuz direnişçiliğinin sembolü, Kızıl Yıldızımız Ali Çiçek arkadaş 18 yaşında böyle insanüstü bir eylemin içindeydi. Kürdistan tarihindeki olumsuz gidişi gençlik önderleri olarak değiştirdiler. Ne bu kadar bilinçleri, ne bu düzeyde örgütlülükleri ne de imkanları vardı.

Ali arkadaş 14 Temmuz çizgisinde Kızıl Yıldız olmasını sağlayan zindandaki tutumu değildi, öncesi süreçte edinmiş olduğu APOCU ruhtu. Eylemciliği ile nam salan Ali Çiçek yoldaşa düşman her türlü işkenceleri uygulamasına rağmen tek bir cümle ağzından alamamıştı. Nasıl ki Kemal PİR'e 'Sen Türksün bari Türklüğünü kabul et' demek zorunda kalmışlar ve yine de 'siz Türkseniz ben değilim' diyerek meydan okuma ile karşılaşmışlarsa, kendisini 18'inde Partiye aday olan Ali Çiçek arkadaş da direniş çizgisinde tek bir hata yaptıramamışlardır. Gençliğin özellikle genç kadın öncülüğü bu temelde Yıldızların en kızılını yani Ali Çiçek arkadaşın kuşandığı kırmızı renkleri kuşanmalıdır. Kızıl, ateştir; kızıl, sosyalizmdir; kızıl savaş rengidir. Bu temelde gençlik için her yerde kesintisiz eylem zamanıdır. 14 Temmuz direniş çizgisine ve özelde Ali Çiçek arkadaşın bıraktığı mirasa bu şekilde layık olunabilir. Sonuç olarak bir kez daha 14 Temmuz direnişçilerine, Ali Çiçek yoldaşa, Kemal PİR'e, M. Hayri Durmuş ve Akif Yılmaz arkadaşın anıları önünde eğiliyor, tüm Kürdistan gençliğini yarattıkları fedai çizgide yürümeye çağırıyorum.

BİR DAĞ ÇAĞLAYANI; AMARA GABAR

Kod Adı; Amara Gabar
Adı Soyadı; Şükran Altuğ
Doğum Yeri ve Tarihi; 1995 Siirt
Anne ve Baba Adı; Heybet Ömer
Şehadet Yeri ve Tarihi; 2019 Cudî

AMARA AĞIT

Ey Çocuk!
Bir yanın güneşi doğuran Zagroslar,
Bir yanın göğe konuk Toroslar.
Uyanınca geceye yıldızlar,
Uyanınca sabaha kuşlar,
Vedalaşınca yağmur ile bulutlar,
Rüzgar yaracak taştan gül acıları.
Alıp götürecekt o tufan artığı suları.
Alıp götürecekt tüm ağıtları.

Ey Çocuk!
Uyanınca güneş,
Uyanınca güneşten önce,
Kuşlar ve kadınlar.
Senin yüzü suyu hürmetine,
Bulup mezarsız toprağını,
Bir kızıl karanfil bırakacağım,
Bol göğsünün üstüne.

“Aşk devrimden sonra yaşanacak bir şey değildir. Aşkının büyüklüğü kadar pratiğinin sahibisin”

Heval Amara 1995 yılında Siirt'te doğar. Aslen Şırnak'lıdır. Daha 1 yaşındayken ailesi, köy yakımlarından dolayı Türkiye metropollerinden İstanbul'a göç eder. Yaşamına bu şehirde devam eder. Ama onu gören herkes onun Kürdistan'dan bu kopuşunun sadece fiziki olarak kaldığını hemen farkedirdi. Çünkü metropollerde temsil edilen kapitalist sistem yaşamı onu hiç bozmamış, Kürdistanî özelliklerinden soyutlayamamıştır. Botan kadının saf ve asi yönü, Heval Amara'nın özünü hep korumuştur. Her ne kadar uzun yıllar sistemin merkezinde yaşasa da bu onu etkilememiş, yönü hep doğduğu topraklara doğru olmuştur.

Heval Amara, düşman dayatmalarından dolayı daha küçük yaşta çıkmak zorunda kaldığı ülkesine sıradan bir dönüşü kabul etmemiştir. Zaten yaşamı boyunca sıradanlık ve durağanlık ona hep uzak olmuştur. Bu yüzden de hayallerini gerçekleştirmek için, yani bir Özgürlük gerillası olmak amacıyla, yönünü Kürdistan topraklarına

ve zafer yolunda durdurak bilmeden ilerleyen devrimcilerin işi olduğunu bilir, buna göre yaşardı. Yaşamı yaratmak onda bir ilkeydi, yaşamda boşluk bırakmazdı. Bu yüzden onun bulunduğu her yerde sosyalist yaşam tarzı hakimdir. Heval Amara'da nefes alıp vermek kadar önemli olan değerlerin başında ahlak, özgürlük, emek, sevgi, saygı

“Yaşamda sürüklenen değil sürükleyen olmuştur”

vermiştir. Heval Amara'nın katılım yaptığı genç yaşından tüm gerilla yaşamına kadar en belirgin yönü Önderliğin ve PKK'nin özgürlüğü temsil ettiğini iyi anlamış olmasıdır. Bu yüzden de bir genç kadın olarak özgürlüğü kendisi ve tüm halkı için amaçlayarak bu yolu seçmiştir. Heval Amara, her zaman heyecan, coşku ve muazzam bir enerjiyle yaşama katılmıştır. Girdiği her ortamda moral kaynağı olmayı bilmiştir. Maddi ve manevi, kendisinde topladığı tüm birikimi anı anına yoldaşlarıyla paylaşmayı kendisine bir ilke edinmiştir. O tüm yaşamı boyunca Apocu çizginin temsili, ilke ve ölçülerin uygulayıcısı olmuştur. Onun olduğu bir ortamda örgütsel sorunlara göz yumulmaz, çare geliştirdi. Her an bir şeyleri yaratabilmenin yoğunlaşması içindedir. Denilebilir ki bir asi ırmak gibi coşkulu akışı kendisinde ve etrafında kirliliğin barınmasına izin vermez, hep yenilenen ve yenilendikçe güzelleşen ve güzelleştiren bir yaşama sahiptir. Heval Amara'da amaca bağlılık hep üst düzeydedir. “Kişinin amacı büyükse, mücadelesi de büyüktür.” sözünü yaşamında somut hale getirmiştir. Özgürlük onun için yüce bir amaçtır ve bu amaca yaraşır bir mücadele yürütür. Her şeye her zaman yoğunlaşır ve her şeyi anlamaya çalışır. Anlamanın zafere kilitlenen

ve terbiye gelmektedir. Yoldaşlarına büyük bir bağlılığı vardır. Yoldaşlık ilkeleri ve parti ölçülerini koruma adına eleştirir ve özeleştiriyi amansız bir şekilde uygular. Çok duyarlıdır. Özellikle halkının acılarını en derinden hisseder, düşmana karşı beslediği intikam duygusuyla savaşa daha çok bağlanır. Botan halkının yurtseverlik ve savaçılık özellikleri onda somut bir hal almıştır. “Unutmak ihanettir” diyerek, kendi halkının, Kürt çocuklarının yaşadığı acıları, katliamları, baskıları, dökülen kanı bir an olsun bile aklından çıkarmamıştır. Bundan aldığı güç ve hassasiyetle devrimci duygu ve düşüncüyü bilince çıkarmış ve bundan aldığı güç ve büyük bir tutkuyla Apocu militan çizgisine sarılmıştır. Yaşamda sürüklenen değil, sürükleyen olmuştur. Devrimci kişiliğe uymayan etkisiz, sıradan, durgun, pasif ve insiyatifsizlik onda ifade bulmamıştır. Yoldaşlarında da bu özellikleri asla kabul etmez, buna karşı mücadele yürütür. Düşmana olan öfkesi tarifsizdir. Bu yüzden de düşmanı yok etmek için büyük bir sözün sahibidir ve bu sözün ağırlığıyla hedefine

“Önder Apo’dan aldığım güç ve inançla başaramayacağım hiçbir şey yoktur”

kilitlenmiştir. Tüm duygu ve düşüncelerini amaçlarına odaklamıştır. Bu yüzden de yaşam inceliğiyle yaşar, her ayrıntısında düşmana nasıl daha büyük darbeler vururum diye yoğunlaşır. Bu amaçla askeri çalışmalarda kısa sürede uzmanlaşır. Devrimci Halk Savaşının öncü bir komutanı olarak çok sayıda kadro, genç ve halktan insanı büyük bir emek ve istemle eğitip, devrime katar. Parti çalışmalarından büyük bir ısrarın ve sonuç verici bir tarzın sahibi olur. Ne görev verilirse verilsin sıradan yaklaşmaz, devrimci görevdir deyip ona göre bir sorumluluk duygusuyla, ve büyük bir kararlılıkla başarıya odaklanır. Yaşamda rahatı ve kolayı aramaz, militan ölçülerine layık bir şekilde en zorlu görevlerde ısrar ve en çetin alanlarda mücadele yürütmeyi tercih eder. Büyük bir coşku ve heyecanla yaşama ve çalışmalara katılır. Bu da onda sınırsız bir enerji ve yaratıcılığı ortaya çıkarır.

Her zaman Önderlik’ten güç alarak kendini aşmaya çalışır. Heval Amara’da özgürlük arayışı yoğunudur. Yaşamın hiçbir anında iktidarcı zihniyete ve kişiliğe izin vermez. Buna karşı büyük bir öfkeyle yaşar ve savaşır. Kadını geliştirip, güç haline getirmek, erkeğin zihniyetinden kurtarmak en büyük amaçlarından

olmuştur. Başkaldıran, gericiliğe boyun eğmeyen, mücadele dolu bir kadın gerilladır. Özgür yaşama ve özgür kadına tutkuyla bağlıdır. Hep bu sözle yaşar; “Önder APO’dan aldığım güç ve inançla başaramayacağım hiçbir şey yoktur.” Kuzey Kürdistan ve Botan dağlarında gerillacılık yapmak onun en büyük hayali olmuştur. Bu hayali gerçekleştirebilmek için büyük çabaların sahibidir. Bu ısrar ve kararlılıkla YJA-STAR gerillası olarak Botan’a gider. Düşmana olan öfkesini “Son faşist de yok edilene kadar savaş ve mücadele yürütmek esastır.” sözleriyle belirtir. Heval Amara’da söz ve pratik birdir. Mücadele yaşamı da bu sözüne yakışır bir şekilde olur. Dağlara sırtını vermiş halkın, dağlara gönlünü vermiş yiğit bir kadındır. Tüm savaşımını da bu dağlarda verir. Düşmana bu dağlarda kan kusturur ve o çok sevdiği Botan dağlarında Gabar’da sonsuzluğa yürür. “Zaten yiğitlik, doğrulara bağlılıktır. Militanlık ya da fedailik bu temelde doğrulara bağlı yaşamaktır. Yaşamı Kemal Pir gibi “uğruna ölebilecek” kadar sevmektir. Özgür bir yaşamı kazanmak için ona aşk düzeyinde bağlı olmaktır.” Şüphesiz şehitleri anlatmak zordur. Onlardan her bahsettiğimizde, onlara olan özlemlerimizi dile getiririz. Bu özlem aynı zamanda onlara ulaşabilmenin, layık olabilmenin çabasını oluşturacaktır. Devrim yolunda her nefes alışverişimiz Önder APO, şehitlerimiz ve halkımız içindir. Onlara verdiğimiz sözle, yılmadan bu mücadelenin yürütücüleri olacağımızın sözünü yineliyoruz.

Nasnav; Gulan

Nav û Paşnav; Fîlîz Yerlîkaya

Dîrok û Cihê dayikbûnê; 1970-Edene

Dîroka Tevlîbûnê; 1992

Dîrok û Cihê Şehadetê; 07.06.2002-Rojhilatê Qendîlê

AKADEMİYA MAHSUM KORKMAZ

RAST TEVLÎ AZADIYA JÎNÊ BIBE, BI PÊŞ BIKEVE Û XWEDÎ LI ŞEHÎDAN DERKEVE

Rêber APO; Belê hevala Gulan li Enqere û Bedlîsê maye, Zanko terikandiye, di sala 1992'an de tevlî bûye, di xebatên cepheyê de berpirsîyartî girtiye, hevalekî bêtecrûbe, ji xwe bêbawer, dûrî rastiya welêt û gel, seranser, apolîtîk, pirsgirekan dizane û bi alikariyê bi pêş bikeve ye. Başe Gulan, çi dibêjî? Ma te hemû ev nebesî derbas kirin?

Ş. Gulan; Ev, taybetmendiye di vê heft meh û nîv de li ser di ponijîm e.

Rêber APO; Tebî.

Ş. Gulan; Ev mijara bê baweriyê, nasnekirina rêxistinê û nûbûna min ji vê dera xwe distand, nêzîkbûnên seranser bûn.

Rêber APO; Yanî tu seranser nêzîk bûye, heta şaş nêzîk bûye. Te li vê derê rastî dîtin ma ne wisa ye. Dîsa mirov tecrûbeyê şer, di nav têkoşînê de fêr dibe. Bawerim bê bawerbûyin jî hate derbaskirin, ma ne wisa ye?

Ş. Gulan; Belê Serokê min, bi taybetî baweriyê min pê heye ku bi alikariya zêde zêde ya Rêbertiyê hatiye derbaskirin.

Rêber APO; Ev çend mehin li vê qadê yî?

Ş. Gulan; Heft meh û nîv.

Rêber APO; Heft meh û nîv, ma qederekê ponijîn pêk hat?

Ş. Gulan; Belê Serokê min, qederekê ponijîm.

Rêber APO; Ma hûn hinekê Bedlîs nas dikin?

Ş. Gulan; Mirovên wê nas dikim Serokê min, Bedlîsê zêde nas nakim.

Rêber APO; Lê tu mirovên wê nas dikî, tû zehmetî nekişînî. Baş e, ma tu dikarî li wê derê hinekê feraseta jina azad pratîze biki?

Ş. Gulan; Hemû hewldana min xizmeta wê bike, Serokê min.

Rêber APO; Ma dikarî serarast bikî?

Ş. Gulan; Ezê ji bo wê hewldanekî mezin nîşan bidim. Bi taybetî tiştê ji vê derê fêr bûme

YURTSEVER GENÇ KADIN

ragihînim li wê derê.

Rêber APO; Yanî dibêjî bi misogeri tu têrkariya min bibî?

Ş. Gulan; Belê Serokê min.

Rêber APO; Ji ber ku ev girîng e, ma ne wisa ye?

Ş. Gulan; Belê Serokê min, ez di ferqa girîngiya vê de me.

Rêber APO; Hûn di ferqê de ne, xwediyê biryarin û hûnê firsendê nedin ku wisa apolîtîkbûn û seranseratî bi pêş bikeve.

Ş. Gulan; Na, Serokê min.

Rêber APO; Jixwe fêm dikî. Bawer im ji bo pêk bînî tû astengiyê cidî jiyan nekî?

Ş. Gulan; Na, Serokê min, bawer nakim astengeke cidî çêbe. Piştî evqas hêz hebe, zêde ne bawerim engelek vê hebe. Ji ber ku zêde zêde ji vê derê stendin bi pêş ket.

Rêber APO; Yanî ma danêheva te heye?

Ş. Gulan; Belê Serokê min.

Rêber APO; Li ser rastiyan hinekê serwerî û ya mayî jî pratîk bi xwe ye. Ma tû bi karibî bibî tundiya pratîzekirinê, îradeya pratîzekirinê?

Ş. Gulan; Belê Serokê min.

Rêber APO; Ma bi rastî jî amadeyî?

Ş. Gulan; Belê Serokê min.

Rêber APO; Ma tu bi rik î?

Ş. Gulan; Belê.

Rêber APO; Ma berê xwe dayina welat pir watedar dibînî?

Ş. Gulan; Ji bo min daxwaz û xwestekeke mezin e.

Rêber APO; Tu hinekê li Metropolê de jiyankirîbû, ma ne wisa ye?

Ş. Gulan; Belê Serokê min.

Rêber APO; Lê tu niha baş di ferqa rakêşîneriya jiyana welêt de yî?

Ş. Gulan; Ji ber ku ez ê bi erkeke mezin berê xwe bdim wê derê jî, wateya wê mezin e.

Rêber APO; Ya din jî ew çiyayên bi heybet, di berdêla her tiştî de ne, ma ne wisa ye?

Ş. Gulan; Bêguman Serokê min.

Rêber APO; Dibe ku zehmetiyên wê hebin, lê ji bo cihekî evqas tê de hêviya serketinê heye, dikare her tişt bê kirin, ma ne wisa ye?

Ş. Gulan; Belê Serokê min.

Rêber APO; Weke din hûn dikarin çî bêjin? Peşketina herî balkêş ku te pêk aniye çî ye?

Ş. Gulan; Ji bo min naskirina xwe û gel balkêş bû, dikarim bêjim Rêbertiyê min min xwe gihand vê zanebûnê. Baweriya min heye, bi hêza ku min ji vê derê stendiye ez ê berê xwe bidim welat, bi taybetî bersivê bidim alîkariyên zêde zêde Rêberriyê. Ji aliyê afirandina jina azad ve tiştê dikeve li ser milê min pêk bînim, ji bo berê xwe dayina welat xwediyê axwêriyeke mezinim. Ji ber girêdana mezin a bi şehîdan re ezê erkên xwe pêk bînim.

Rêber APO; Li ser vê bingehe hûn bi biryarin?

Ş. Gulan; Belê Serokê min.

Rêber APO; Tu dibêjî heya bi dawiyê û hinekê jî li ser esasê serketinê tiştên fêr bûma dikarim pêk bînim, ma ne wisa ye?

Ş. Gulan; Belê Serokê min.

Rêber APO; Di vê mijarê de dikarî sozeke misogeri bidî?

Ş. Gulan; Belê Serokê min. Li ser vê bingeha ku bitaybetî ezê di xeta partiyê de bimeşim. Bi tarzê Rêberti'yê biçim ser kesayêta xwe ya nebes. Di serî de li ser girêdana xwe ya bi şehîdan soz didim Rêbertiya Partiyê şehîdan, şoreşa Kurdistan û cîhanê, gelê Kurdistan a egîd û hemû hevalên li vê derê.

Rêber APO; Belê Gulan, bi rastî te jî pir tişt stand. Bi misogeri êdî ne biyaniyê rastiyanî. Bi ponijînê dikarî timî xwe bi pêş bixî û bi alîkariya Partiyê li her qadê bibî xwediyê xebatekî serketî. Bi rastî jî ji kar tu berpirsiyarî. Bi tevlibûna rast û beralîkirina rast dîsa bi rast tevlibûna azadiya jinê û ji bo wê dayina şansa pêşketinê, dikarî bibî xwediyê rolekî girîng. Em jî pê bawerin tiştê me daye ne kême û em dibêjin ya mayî temam kirin karê te ye. Bi rastî jî, ji tevlibûnê jinê yên li wê derê zêde şehîdên jin hene. Em ji bo girêdana bîranîna wan jî bi baldarî tevdigerin. Mizgîn, Roza û hevalên din, dîsa şehîdên me yên tevlibûnê nû hene. Tu ji bo wan jî, dibî bersivêkî. Û divê vê bersivê bi misogeri bidî. Di vê mijarê de bi baş parastin û pêşxistina xwe, divê bibî xwediyê serkeftinan. Li ser vê bingehe divê tu xwe demekî dirêj bidî jiyîn û şerkirin. Serketî bibî û bi baldarî tevbigeri ku ji vê kêmtir nepejirînî. Û em dibêjin divê tu teqez bi ser bikevî. Ji bo te serkeftinê daxwaz dikin.

11.04.1994

ŞOREŞA 19 TIRMEHÊ

BU ŞOREŞA JINÊ,
YA GELAN,
YA AZADI YÊ

JIVAN KOÇER

Bi xetên giştî be jî hûn dikarin ji me re behsa pêşketina şoreşa 19'ê Tirmehê bikin. Bi wî re berxwedaniya Kurdan ku bû bingeha şoreşa çawa pêş ket, rengê xwe çawa da diyarkirin?

Di encamê di hevpeymanê Lozanê de Kurdistan kirin çar parçe û di nav xwe de dabeş kirin û bi hezaran gundên Kurdan şewitandin, bi milyon Kurd ji cih û warê xwe dûr xistin, mecbûrê koçberiyê hiştin. Ji bo Kurdan bikin di bin kontrola xwe de her tişt kirin. Lê ruxmî hemû hovîtiyan, gelê Kurd her li ser piya ma. 28 serhildanên gelê Kurd heye. Lê ji ber parçebûyina di nav serhildana de û pêşengê têrker nebû bi serneketine. Bi derketina Rêber APO re gava rexistinbûna Kurd û Kurdistanê destpêkir. Rêbertî, ji her çar parçê Kurdistanê û ji hemû netewan li dora xwe kom kir. Got ku; her mirovek mafê xwe ya jiyaneke azad heye. Taybet bal kişandina li ser mafê jinê bu sebep ku rexistin hin zêdetir bi nav û deng bibe. Li hemberî paşverûtî û feodalîzmê serî rakirin û şerê despekî di nav xwe de û piştra li hemberî dijmin îlan kirin. Ev deng bû denge azadiyê li her çar parçê Kurdistanê belav

bû. Ciwan û jinên ciwanên Kurd ref bi ref berê xwe dan Rêber APO û li derdora wê kom bûn. Rêbertînezî 20 salî Suriyemaye. Dinav van salan de Rêbertî girîngî da perwerdê û rexistinbûnê. Bi hezaran ciwanên Kurd perwerde kir û ji bo şoreşê û pêşengtiyê amade kir. Di Rojhilata navîn de Rêbertî ji bo Kurd û Kurdistanê bide nasîn û yekitiya gelên Rojhilata Navîn rexistin bike kedek mezin daye. Lê piştê komploya navnetewî, rewş hat guhartin. Taybet bi zextê dewleta Tirk li ser Suriyê hûkûmetê destpê rêbazekî nû kir. Bi sedan hevalên me teslimê dewleta Tirk kirin û bi sedan kes girtin, îşkence kirin, kuştin, koçber kirin. Partiya BAAS nijadpereste û faşiste, gelê Kurd wekî hebûnek xwedî maf nabîne. Kurd ji her tiştê mahrûm dike. Gelê Kurd dike gelê herî feqîr. Di warê aborî û perwerdê de astengiyan çêdike. Ruxmî ku ewqas derfetê çandiniyên hene, gelê me ji bo bikaribê dêbara jiyana xwe bike her mecburî koçberîye bûye. Li mile din jî ji bo ciwanên Kurd ne yek zanîngehek, ne jî pêymangehek li Rojavayê Kurdistanê ava nekirine. Ji bo ciwanên Kurd ji rastiya xwe û dîroka xwe dur bixîne, mafên xwe ya perwerde

*“Herî zêde jî giringî ji bo
xebatên ‘parastina cevherî’ hat dayîn
li her derê birim û komîte hatin
avaqirin”*

mahrum hiştine. Ew rewş heya 12’ê Adarê sala 2004’an berdewam kir. Ev roj li bajarê Qamişlo lîstîkek futbolê di navbera tîma Qamişlo û tîma Dêrezorê de hat lîstin. Rejîm vê lîstikê wekî provokasyon berê de amede kiribû. Piştî tîma Qamişlo bi serket li qadê pevçûn despê dike. Rêjîm bi hemû hêza xwe ve hat li ser gelê Kurd. Derî li ser wan girtin û berê sîlahê xwe dan gel, li vir zêdeyê 35 kes qetilkirin û bi sedan kesan birîndar kirin. Sedan kes hatin binçav kirin û girtin. Heyaniha jî akibetahinek kesan nediyare.

Piştî vê qetliyamê di Suriye de serhildan pêş neket. Heya 2011... Li Rojavayê Kurdistanê kar û xebatê rexistinî û siyasî ruxmî hemû erîşan ne sekini û bi şewazê veşartî berdewam kir. Ev ji bo gelê me bû awantajek. Çirûska şoreşê pêket, amadekarî hat kirin. Bajar bi bajar xebatê rexistinî hat kirin. Herî zêde jî giringî ji bo xebatên ‘parastina cevherî’ hat dayîn, li her derê birim û komîte hatin avakirin. Piştî amadekarî gihîşt astekî, çirûska Şoreşê li bajarê Kobanê di 19’ê Tîrmehê de despêkir. Di nav du rojan de belavî hemû bajaran bû. Efrîn, Dêrîk, Amûdê û

giştî bajar û bajarok xwe ji bêrmahiyên rejimê xilaskirûgaveknûdidîroka Rojavayê Kurdistanê de despêkir. Di vê demê de rêjîma Suriye valatîyên cidî di warê pergalê de jiyan kir. Ev valatî ji bo me bû zemînê xwe rêxistin kirin û wekî hêzek parastina xwe ya cevherî îlan kirin. Di demekî kurt de bi hezaran ciwan û jinên ciwan têvlê hêza parastina cevherî bûn. Di heman demê de jinan bi hemû hêza xwe tevî şoreşê bûn. Ji her kesî zêdetir jin tê de cihê xwe girtin û rol û mîsyon lîstin. Esas ya ku şoreş bi nav û deng kir, hêz û îradeya jinên Kurd bû.

Ji bo gelê kurd 19’ê Tîrmehê çi îfade dike û giringiyê wî çiyê? Yê ku ew şoreş bandorker kir çî bû?

Cara yekê ye li Rojavayê Kurdistanê şoreş pek tê û ev bi serê xwe nûbûyinek bû. Ji bo gelê herêmê, gelê Kurd wekî hêza parastinê derket pêş. Ev hêz xwe û gelê herêmê ji destavetîyên çeteyan parast. Ev bandorek mezin li ser gelên Erebb, Sûryan, Asurî, Tûrkmen kir û bu sebeb ku li dora şoreşê bicivin, xwe di şoreşê de bibînin. Bu sedem ku

dijmînatiya ku rêjîmê di berê de di navbera gelan de çandî bû ji holê rabe.. Giştî gelên din gelên Kurd re mil bi mil li hemberî dijmin şer kirin. Piştî şikestina çeteyên El Qaîde û El Nusra xwe bi navê Daîş rêxistin kirin. Ev car jî êrîşê Kobanê, ango çavkaniya şoreşê kirin. Xwestin bi vî êrîşê îradeya gelê Kurd bişkînin û teslim bigrin. Dewleta Tirk di berê de goti bû ger dewletek Kurdan li Afrika jî çêbibe em nahelin. Li bêre de tavirê xwe a faşîzan diyar kiribû. Li ser vê esasê şefa dewleta Tirk Erdoxan şerê Kobane de got "Kobane ket ha bi keve". Lê bi saya perspektîfên Rêber APO seferberî hat îlan kirin. Kobanê wekî bajarek Rojava destgirtin zêdetir, wekî kîlîta şoreşa Kurdistan'ê hat dest girtin. Li ser vî esasî hemû ciwanên Kurd bere xwe dan Kobanê û bûn parçeyek ji axa Kobanê. Di heman demê de serhildanê 6 û 7'ê Cotmehê bu mîna lêhiye û ber bi Kobanê ve herîkî. Ji Dêrsîm ta Serhed, Amed, Botan, Mahabad, Sinê, Kirmanşah, Maku, Merîwan, Hewlêr, Suleymanî, Şarezor, Kerkûk ciwan berê xwe dan şoreşê û li dora wê kom bûn. Tenê bi ciwanên Kurd ve sînordar nema. Ji her çar aliye cîhanê ciwanan berê xwe dan Kobanê Dibe ku pir kes navê Kurd û Kurdistanê heya vê kêlîyê jî ne bîhistî bûn, lê ji ber ciwanên Kurd û jinên Kurd ji bo nîrxên mirovatiyê biparêze şer dikin û xwe feda dikin, hemû kes berê xwe dan Kobanê. Bi vê şewazê li Kobanê dengê mezin li cihanê belav bû. Piştî Kûba, Vîetnam, Angola cara yekem ciwan ji her çar hêlê cihanê bi yek rih, di yek mewzî de li hemberî hovîtiya çeteyên Daîş'ê şer kirin. Şoreşa 19'ê Tîrmeh'ê bû şoreşa gelan. Esas ev cûdahiya fikrê Rêber APO derdixist holê. Diyar dikir ku felsefêya Rêbertî xîtabê hemû cihanê dike. Taybet piştî çalakiya fedayî ya ku heval Arîn Mîrkan pêk anî hirs û kînekî mezin di nav dilê her ciwanekî de pêş ket. Bu mîna volkanek di nav dile dijmin de teqiya. Cesaret û fedekariya jina Kurd carekêdin ji cihanê re diyar kir. Rêbertî di şoreşê de cihekî taybet da jinê. Ji ber ger tû bixwazî şoreş bi serbikeve, pewîste di serî de jin tê de aktif û çalak be. Bi jina zana şoreş geş dibe. Bi jinekî belengaz re şoreş pêş nakeve û nagihe encamê.

Şoreşa Rojava wek şoreşa jin tê pênase

"YPJ

bu hêza tolhildana jinê ji paşwerûtiyê"

kirin. Di nava şoreşê de rêxistinbûna jinê çawa bû. Jin rolekî çawa lîst?

Di despêka şoreşê de jinan berî her kesî destpêkê rexistin bûyina xwe avakir. Komîn, komîte û meclîs li her derê de pêşxistin. Seferberiya rexistinbûyînê îlan kirin. Li her derê reng û dengê jinan diyar bû. Mal bi mal jin hatin perwerde kirin. Jin di her warê jiyanê de cîh girt, taybetî jî di warê siyasî û leşkerî de. Ji ber ku hişmendiya zîlamên feodal, kevneşop û deshilatdar; siyaset û leşkertî wekî karê zîlam digirtin dest. Lê bi saya Rêbertî ev hat guhertin. Jina Kurd sînore kevneşopiyê derbas kir. Bi şoreşa Rojava re ev di nav civakê de bi somut pêk hat. Jin rêxistinên xwe îlan kirin û arteşa

xwe ava kir (YPJ). YPJ bû hêza tolhildana jinê ji paşwerûtiyê. Tiştê ku şoreşa Rojava me cûda jî dike ew bû; jin bendê neman ku şoreş serbikeve, bi yekser ketin navde û xwe rêxistin kirin. Partiya me û şoreşa me şoreşa jinê ye. Jin hebûnekî esasiye û bê wî nabe. Him şer dike, him jî xwe rêxistin dike. Ev bû sebebê jinên Erebi jî berê xwe bidin şoreşê û zincirê koletiyê bişkînin. Di dîroka jinên Suriyê de cara yekem jin di ve astedê xwe rêxistin dike û li hemberî sîstema zîlamên desthilatdar şer dike. Hêzên hegemon piştî destkeftiyên şoreşê ev car xwestin bi rêbazên şerê taybet şoreşê vala derbixin. Bi sedan saziyên alikariyê û mafên mirovan xistin Rojava. Armanca li ser esasê agahî ji bo Nato û Mît'e kom bike bû. Dest avêtin jiyanê û xwestin feraseta maddiyatê di nav gel de pêşbixin. Ji bo mirovan ji nîrxê civakî dur bixin, ajantî fihuş û maddeyên hişbir belav kirin. Bi riya destavetîna dixwazîna ciwana û jinên ciwan

ji riya şoreşê dûr bixin û di nav civakê de yozlaşma pêş bixin. Xwestin bawerî û hêviya gel ji şoreşê bişkînin û di nav gel de tirs ava bikin. Rê li peşiya koçberiyê vekirin, bi vê şewazê xwestin Rojava vala bikin. Bi vê riyê ciwanan ji pişafînê re vekirin bihêlin, ji welatpareziyê dûr bixin û jiyanekê vala û bê wate avabikin. Ew êrîşên taybet bi pêşengtiya dewleta Tirk ve hat meşandin. Hêzên hegemon rola sereke dan Erdoxan û çeteyên wê. Hebûna şoreşa me mirina wane, mirina sîstema kapîtalîzmê ye. Ji ber vê bi hemû hêza xwe êrîşê me dikin.

Pêwîsteciwana jinên ciwan çawa xwedî vê şoreşê derbikevin? Erkûberpirsiyartiyê kî çawa hilgirin?

Şoreşa me 10 sal li pişt xwe hişt. Şervanên YPJ, YPG bi hêza xwe, îradeya xwe li hemberî hêzên hegemon şer kirin. Ev bi serê xwe destanekî herî mezine. Dema keliyên dîspêkê Rojava ji bermahiyên rêjîmê rizgarbû, dema ala kesk û sor û zer li ser ezmanê welatê me hat hêjandin, hîsekî pir cûda bû. Kêfxweşî, coş û hêstiyarî bi hev re di hat jiyan kirin. Ev xeyal îro pêkhat. Bi hezaran şehîd me da, da ku em li ser axa xwe bi îrade û nasnameyê xwe jiyan bikin û parastina xwe ya cewherî ava bikin. Ew maneviyat naye gotin tê hîs kirin. Lê dema hêzên dagirker li ser bajarên me êrîş pêk anî, kî û hîrsa di dilê me de zêde bû. Bi rihê tolhildanê re em dikarin tola xwe ji dijmin bigrin. Taybet ciwan û jinên ciwanên Kurd pêwîste berpirsiyartî bigrin, şoreşê biparêzin û li dora wê kom bibin. Ji bo vê pêwîste em erkê xwe yê dîrokî li hemberî şoreşê pêk bin. Erkê welatpareziyê bi cîh bin. Ji her kesê zêdetir pêwîste em li şoreşê xwedî derkevin, ji ber ku şoreş şoreşa me ye. Bi jinên ciwan re emê şoreşa xwe bigihînin serkeftinê. Rihê seferberiya 6 û 7'ê Cotmehê di roja îro de zîndî bikin. Mil bi mil li Zap heya Avaşîn, Metîna, Zagros, Heftanîn û Efrînê li dijî dijmin şer bikin. Rihê serkeftinê di her keliyê de em jiyan bikin û li her derê Kurdîstanê ji dijmin re bikin goristan. Ev dem em dikarin bêjin şoreş li Kurdistanê misoger bibe.

"Taybet ciwan û jinên ciwanên Kurd pêwîste berpirsiyartî bigrin û şoreşê biparêzin"

ÖNDERLİKTE YAŞAMIN HER ANI EĞİTİM VE MÜCADELEDİR

Yazının birinci bölümü.

PİKOZ NUDA

Önderlikte yaşamın her anı ve her alanı eğitim ve mücadeledir. Önderlik 'beni anlamak uygulamaktır' diyor. Önderliğin yanında kalmadan, direkt eğitimini bulunduğu zeminde almadan da Önderliği anlamak ve uygulamak pekâlâ mümkündür. Zira Önderlik, binlerce çözümleme ve değerlendirmeleri ile tüm kadrolara hatta halka arasına aracı koymadan direkt ulaşmıştır. Hele İmrâlı sürecindeki düşünceleri ve paradigmasıyla başta kadınlara olmak üzere halklar ve birçok kesim tarafından umut olarak görülmüş, esas alınmıştır. Bu düzeyde evrenselleşen bu Önderlik gerçeğini militanları olarak anlamama gibi bir durumumuz söz konusu olamaz. Hele bir de Önderlik sahasında kalan arkadaşlar olarak Önderliği anlama kadar anlatma gibi bir görevimiz ve borcumuz olduğunun da bilincindeyiz.

Ben de bir süre Önderliğin yanında kalma şansına ulaşmış arkadaşlardan biri olarak Önderliği anlama ve anlatma çabası

içinde olmaya çalışmaktayım. Bu benim açımdan Önderliğin bir militanı olma görevi kadar, yoldaş olmanın da gereğidir. Herkesin Önderliğin düşüncelerini anlamak ve uygulamak için yeterli materyale ulaşması mümkündür. Ben daha çok Önderliğin günlük yaşam içinde, yaşamın her anını ve alanını etrafındaki insanlar için iradeleşmenin, kendini aşmanın nasıl bir eğitim zeminine dönüştürdüğünü anlatmaya çalışacağım. Önderlikte beni en çok etkileyen yön, kadının yaşadığı sorunları çok çarpıcı biçimde hissetme, görme, dile getirme ve çözme yaklaşımıdır. Bu bizde çok azdır. Toplumda kadının yaşadığı sorunlar bizi de etkiliyor, ancak bunu anlamlandırmak, buna karşı örgütlenmek, bunun çözümlerini açığa çıkarmak bizde zayıftır. Önderlikte bunu hissetmek, çözmek çok çarpıcıydı. Önderlik biz kadınlara dönük diyaloglarında kadın köleliği üzerinde yoğunca duruyordu. Biz kendimizce özgürlüğe gelmiş, bu sorunları

“Önderlik, kadınlar olarak
yaşadığımız zorlanmaları
bizden daha fazla hissetti.
Kendi çıkarlarımızı
bizden daha fazla
ifade etti
ve örgütlenmesini sağladı”

aştığımızı düşünüyorduk. Bu yüzden de Önderliğin ısrarla bu konuda bizi yoğunlaştırmasına başta anlam veremiyordum. Önderlik geleneksel köle yanlarımızı açığa çıkararak, bu yönlerimizi çözümleyerek çıkış yaptırmayı, geliştirmeyi istiyordu. Köleliğini kabul etmeyen özgürlük arayışına da girmezdi. Biz kabul ediyormuşuz gibi görünüyorduk, ama esasta kabul etmiyorduk. Partinin yoğunlaşma evlerinden birinde bir grup kadın arkadaş kalıyorduk. Bir çoğumuz üniversite ortamından katılmış, bireysel özgürlük yanılması içinde olan, kendimizce özgürlük saflarını tercih ederek özgürlük sorunumuzun olmadığını düşünüyorduk. İçimizde bir arkadaş da erken yaşta evlenmiş, egemen erkek gerçeğini görmüş, yaşamıştı. Önderliğin çözümlemelerinde ifade ettiği kadının köle gerçeğini daha fazla hissediyor, kendisini içinde görüyordu. Önderlik bir keresinde o arkadaş için “doğru yaklaşır ve sonuç çıkarırsa hepinizden daha fazla özgürleşmeye açıktır. Köleliğini gören, kabul eden, özgürlük arayışına girebilir” diyordu. Önderlik bizdeki kodlanmış tarihsel, toplumsal geleneksel köleliği görmediğimizi ve yanılığlarımızı fark etmiş ve buna dikkat çekiyordu. Bunu daha sonra anlamaya başladık. Biz kadındık, ama erkek egemen sistem gerçeğini çözümleyemiyor ve mücadelesini veremiyorduk. Biz egemen erkek gerçeğine karşı kendimiz için bir örgütlenme

arayışına, bir ordu arayışına, bir parti ve ideoloji arayışına girmemiştik. Önderlik biz kadınlardan daha çok bu arayışlara girdi. Hareket içinde kadınlar olarak özgün örgütlenme deneyiminden kopuş teorisine, eşit temsiliyetten eş başkanlık sistemine kadar deneyimlediğimiz tüm kazanımlarımız Önderlik tarafından geliştirilmiş, bize sunulmuştur. Önderlik, kadınlar olarak yaşadığımız zorlanmaları bizden daha fazla hissetti. Kendi çıkarlarımızı bizden daha fazla ifade etti ve örgütlenmesini sağladı.

Önderliğin genel olarak insana yaklaşımı da dikkat çeken bir diğer bir boyuttu. Önderlik insanlara çıkar temelinde yaklaşmıyordu. İnsana yaklaşımı insancaydı. Önderlik yıllarca görüşmediği insanları bile unutmuyor, bazen insana o kadar ayrıntılı gelen şeylerle uğraşıyorduk, insanı etkilenmemesi mümkün değildi. İnsanların birçok yönüyle ilgilenmek Önderliğin özelliklerindendir. Önderlik çok olumsuz insanları da pozitif enerjisiyle etkileyerek, dönüştürüyordu. Mesela Önderliği öldürmek üzere sahaya düşman tarafından birçok ajanın gönderildiğini biliyoruz. Ancak hiç kimse Önderliğe bir şey yapamamıştır. Bu, Önderliğin olağanüstü bir güvenlik tedbirinin olduğundan kaynaklı değildi. Önderliğin insan gerçeğine duyarlı yaklaşımı ve birçok özelliği insanları etkiliyordu. Önderliğin başta kadınlar olmak üzere gençler, çocuklar, toplumun tüm kesimleri ile arasında çok güçlü bir maneviyat vardır. Birçok insan Önderliği görmeden bile tüm umutlarını ona bağlamış, bir gün onu görme hayaliyle yaşıyor. Önderlik bu durumu en son notlarında da belirtiyor zaten, “Benim manevi etkim çok güçlüdür” diyor.

Biraz da Önderliğin eğitim tarzını ve yöntemlerini anlatmanın da önemli olduğunu düşünüyorum. Önderlik sana bakar ve neye ihtiyacın olduğunu anlardı. Bireyin daha fazla eğitime mi, emeğe mi, halk gerçekliğini tanımaya mı ihtiyacı var, ona göre yaklaşırdı. Yine aynı yoğunlaşma grubumuzda bir arkadaşımızın eşi şehit düşmüş, kızıyla birlikte katılmıştı. Genç bir anneydi, o da küçük yaşta

“Önderlik birçoğumuzu ülkeye, dağa göndermeden önce halk içine gönderirdi”

evlenmişti. Toplumda o tarzda kalmanın zorluklarını yaşamıştı. Aslında bir katılımdan ziyade o süreçteki yaklaşımına göre harekete sığınma temelinde gelmişti. Yaşça bizden çok büyük olmamasına rağmen ortamda kendisine biçtiği rol hepimizin anası olmaydı. Yemeğimizi yapmalı, temizliğimizi yapmalı, yaşamın düşünmediğimiz birçok ayrıntısı karşısında kendisini sorumlu görmeliydi. Yani kendisine biçtiği rol kaderiydi. Ortamımızda da bu kaderini yaşama eğiliminde olup, toplumdaki analık rolünün gereklerini yapıyordu. Önderlik bu katılım tarzını ve psikolojisini fark ettiği için kendisine mutfığa girmeyi yasaklayarak yaşamda farklı görevler verdi. Kütüphane sorumlusu yaptı, hepimizden daha fazla okumasına zaman vermesini istedi. Ve o arkadaş yıllar sonra hareketimizin basın alanında görevlendirilen öncü ideolojik bir kadro düzeyine geldi. Yine Önderlik her arkadaşın emek vermesini, emeği

tanımamasını çok önemserdi. Geçmiş yaşamında emeği çok fazla tanımamış arkadaşları ev içi görevlendirmelere yönlendirirdi. Yine Rojava’da halkımızın harekete maddi destek amaçlı imece usulü ‘Emel texwi’ dedikleri tarlalarda toplu çalışma süreçleri vardı. Burada sıcakta nohut, mercimek toplanması ve birçok tarla işi tutulurdu. Önderlik çoğu zaman evden arkadaşların da gidip bu çalışma süreçlerine katılmasını isterdi. Ve arkadaşlar geldikten sonra ilgiyle ellerine bakardı, nasırlaşmışsa ‘ha iyi çalışmışsın’ derdi. Bir çocuk heyecanı ile ‘Çok yoruldunuz değil mi, o yorgunlukta bir tas ayran, bir soğan ve ekmeğin tadını hiçbir şeye değişmezdim’ derdi. Kendi çocukluk ve gençliğindeki tarlada çalışma, emek günlerini hatırlardı. Yine Önderlik birçoğumuzu ülkeye, dağa göndermeden önce halk içine gönderirdi. Halk gerçeğimizi tanımamızı isterdi. Bu görevlendirmelerimizde Önderlikten, partiden aldıklarımızı halka vermek kadar, halktan

YURTSEVER GENÇ KADIN

birçok şeyi de almamız, öğrenmemiz gerektiğinin farkındaydık. Önderliğin görevlendirmesinin bu temelde olduğunun bilincindeydik. Bize yaptırılan tüm çalışmalar, devrimin uzun süre ihtiyaçlarını karşılayacak militanlar düzeyine gelmemiz açısından Önderliğin bizi hazırlama ve eğitme yöntemleriydi. Önderliğin eğitim yöntemleri çok farklı ve zengindi. Mesela Önderlik şok tedavi uygulardı, bilimsel olarak da bu yöntem kullanılan bir yöntemdir. Yani donuk bir insanı ya da refleksleri ölmüş bir insanı canlandırmak, kendi durgunluğundan, kabuğundan çıkmasını sağlamak, onu aktifleştirmek için böyle bir yöntemi uygulardı. Kadın arkadaşların kendi

Her arkadaşına eleştiri yöntemi farklıydı. İddialı arkadaşlara farklı, yeni arkadaşlara farklı, yönetime farklı, yani durumuna göre, kaldırabilme, anlam verme düzeyine göre çözümleme yapardı. Önderliğin eğitim tarzı klasik bir eğitim tarzı değildi. Yaşamın her alanına seni katarak tanımak, çözümleyerek kendini aşmanı sağlardı. Önderlikle yemek yemekten tutalım, top oynamaya kadar yaşam içindeki duruşun, üslup ve tarzın, seninle kurduğun diyaloglar bir çözümleme ve eğitimdi. Önderliğin önemli bir özelliği de en kritik kararını bile tek başına almazdı. Bir karar

“Kadının özgürleşmediği
bir toplumun özgür olmayacağına
inanıyor ve gereklerini yapıyordu”

korkularını yenmeleri için üzerlerine giderdi. Örneğin korktuğun bir şey varsa seni onun üzerine gönderirdi ve seni öyle bir noktaya getirirdi ki ya geri adım atacaksın ya da üstüne üstüne gideceksin. Böyle çok kritik noktalarda, ölesiye korktuğun şeylerin üzerine bile gönderirdi ve seni bir tercih yapmaya yöneltirdi. Bu Önderliğin bireyi güçlendirme, korkularına, sorunlara karşı mücadele etme gücünü kazandırmada kullandığı bir yöntemdi.

alacağı zaman, bu çok kritik bir karar bile olsa o an yanında kim varsa onların görüşlerini de alırdı. Yani belki o an çok yeni biri de vardır yanında, hiç önemli değildi. İlle o görüşleri esas alacağı için değil, ama bu bir katma biçimiydi, bir yoğunlaştırma, bireye değerli olduğunu hissettirme biçimiydi. Bazen alanlardan gelen raporları bize de okutur, o alanları bizimle değerlendirir, hepimizin görüşlerini alırdı. Mesela Önderlik sürekli sorardı, yeni bir şeye yoğunlaşan var mı? Yani sende güven, sonra düşünebilme yeteneği açığa çıkarıyordu. Önderlik, kişinin bir şeyi olduğu gibi algılamasına kızardı ‘sen de kat bir şeyler’ derdi. Özgür insanın temel özeliği nedir? Bağımsız düşünebilmektir. Önderlik bazen arkadaşları yönetici olarak gönderirdi. “Bakalım nasıl bir tarzı vardır” derdi. Yani kişiliğini senin sınırlarından çıkarırdı.

ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİNİN İLK KADIN ŞEHİDİ BESÊ ANUŞ

Adı Soyadı; Besê Anuş
Doğum Tarihi ve Yeri; Maraş Pazarcık
Esmapuru Köyü Mistoli Mezrası - 1960
Anne Adı; Sultan Anuş
Baba Adı; Hasan Anuş
Katılım Tarihi ve Yeri; 1978 Pazarcık
Şehadet Tarihi ve Yeri; 17 Mart 1981 Musolar
Köyü, Pazarcık

Kürdistan Özgürlük Mücadelesinin ilk kadın şehidi, Besê Anuş... Besê Anuş Pazarcık'ın doğusundaki dağlık köylerden biri olan Esmapuru (Karaağaç) köyüne bağlı Mistoli mezrasında 1960 yılında doğar. Besê'nin okuma yaşı geldiğinde Esmapuru köyünün alt yamacındaki ilkokula kaydedilir. Besê daha defterine çizgi çekmeyi öğrenmeden şimdiye kadar konuştuğu dilin yerine başka bir dil öğrenmesi gerektiği söylenir. Hatta köyünde Türkçe dışında başka bir dilin konuşulması bile yasaklanır. Besê şimdiye kadar konuştuğu ve yaşama onunla adım attığı dilin horlandığını, inkar edildiğini ve kendisinin de bir Kürt olarak küçümsendiğini derinden hisseder. Besê ortaokulu bitirdikten sonra okulu bırakmış ve evlendirilmiştir. Halen okula devam eden birçok arkadaşı vardır, eşi Mehmet de lise birinci sınıfa devam ediyordur. 1977 yılının Nisan ayından bir gün, saatler öğleni gösterdiğinde liseden bağırıtlar ve gürültüler yükselmeye başlar. Bu gürültüler evin

balkonunda duran Besê'nin dikkatini çeker, gürültünün liseden geldiğini anlayan Besê koşar adımlarla liseye doğru gider, liseye ulaştığında yorgunluktan nefesi kesilmiş, ağzı kurumuş ve her yanını ter basmıştır. Tahmin ettiği gibi öğrenciler arasında yine kavga çıkmıştır. Ancak bu seferkinin öncekilerden çok daha ciddi ve büyük bir çatışma olduğu anlaşılıyordur. MHP'liler, okul idaresinin desteği ve yönlendirmesiyle diğer öğrencileri sindirmeyi ve okulu denetimlerine almayı amaçlamış bunun üzerine solcular ve ülkücüler arasında çatışma çıkmış. Besê oraya bir sol harekete sempati duyduğu ya da etkisinde kaldığı için gitmemiştir. Gericiliğe karşı tepkisi vardır ve böyle bir direnişte arkadaşlarını yalnız bırakmayı kabullenememiştir. Yani onu buraya getiren esas olarak derin bir arkadaşlık duygusu olmuştur. Bu olayda Besê'nin eşi Mehmet tutuklanır. Lise'de patlak vererek gelişen bu olay Besê'nin yaşamını oldukça etkilemiş ve o günden sonra çevresinde olup bitenlere daha duyarlı bir yaklaşım

YURTSEVER GENÇ KADIN

içerisinde olmuştur. Yaşananlara daha fazla anlam vermeye ve kendi iradesiyle cevap olmaya çalışır. Besê'deki etkilenme yalnızca bu olaydan kaynaklı değildir. Yaşam adeta dört bir yandan düğümlenmiştir ve giderek daha fazla düğümleniyordur. Aslında sorun her yeredir ve herkes bu sorunlardan etkilenmiştir. Besê'nin farkıysa yaşama ve insanlara karşı daha duyarlı olmasıdır. Cezaevindeki Mehmet ve bir çoğu artık Kürdistan Devrimcilerine katıldığını söylüyordur. Fakat Besê daha Kürdistan Devrimcilerini tanımıyordur. Şimdiye kadar Kürtleri, bir halk olarak düşünmemiştir. Hele ülkesinin adının Kürdistan olduğunu, dört parçaya ayrıldığını, bir çok isyanın ve katliamların yaşandığını, sürgün edildiklerini, Türkleştirilmek istendiklerini ilkdefa öğreniyordur. Besê, Mehmet ve arkadaşları bu süreçte çalışmalarda yer alır ve bir çoğu Özgürlük Hareketine katılır. Bir süre sonra Mehmet silahlı olarak dağa çıkma kararını verir ve gider. Besê bir süre daha Pazarcık'ta aktif bir şekilde çalışma yürütmeye devam eder. Ağustos ayının ilk günlerinde, Besê yakalanır ve Maraş'a götürülür. Gözaltında bir çok işkenceye mahruz kalmasına rağmen Besê yılmaz, aksine çalışmalarında daha fazla aktifleşir. Besê yakalanma ve işkence tehlikesine rağmen çalışmalarına güç vermeye devam eder. En zorlu işkencelerde bile taviz vermeyen kararlı kişiliği, bağlılığı ve fedakârlığıyla parti çalışanları arasında bir çekim merkezi olur. Saygı duyulan ve örnek alınan biri konumuna gelir. Bu özelliklerinin de etkisiyle, diğer bölgelerden Pazarcık'a gelen partililerin ilişkilendirilmesinde ve kırsal alandakilerin halkla bağlarının geliştirilmesinde önemli bir rol oynar.

12 Eylül 1980 sabahı askerler Pazarcık sokaklarının her yerine yayılır. O gün Pazarcık'ın otoyoldan yukarı bölümü aralıklı olarak dizilen askerlerce kuşatılmıştır. Besê, 12 Eylül askeri cuntasında yakalanır ve en vahşi işkencelerden geçirilir. Ancak onun sorgudaki direniş gücü zaten kanıtlanmıştır. Bu kez de gördüğü vahşi işkencelere rağmen Besê'nin ağzından tek bir

kelime alamamışlardır. Üzerine elle tutulur bir ifade uyduramadıklarından bir süre sonra Bese'yi serbest bırakırlar. Çıktıktan sonra Besê artık kırsala çıkmak ister, Musolar köyüne gider. Bir gerilla grubunun köye uğrama olasılığının yüksek olduğunu öğrenir. Bir süre sonra gruplar gelir ve Besê onlarla birlikte dağlara doğru yola çıkar. Bir gün kaldıkları yere doğru kurşun sesleri yükselir. Besê üzerine yağın kurşunların arasından ayağındaki yaraya rağmen koşar. Arkadaşlarından kopar. Aksu'ya doğru gitmek yerine düşmanı şaşırtmak için kıyıdağı çalılıkların arasından aşağıya doğru koşar, oraların da kuşatıldığını fark edince aralarından geçmek için siper olarak kullanabileceği iri bir taş, ağaç ya da hendek bulmaya çalışır. Ancak bodur çamlar ve çalılıklar dışında bir şey olmadığından daha fazla ilerleyemeyerek kendisini Aksu'ya vurur. Arkadan ve önden yağmur gibi vızıldayarak geçen kurşunların arasında kalır. Silahını atıp teslim olmak bir tercihtir ama Besê bu seçeneği kabul etmez. Dizlerine kadar girdiği suyun içinde dimdik durur. Hala ateşlenen yüzlerce otomatik tüfeğe karşı, 14'lü umman tabancasını doğrultur ve en yakınında parıldayan namluların üzerine yürüyerek tabancasını ateşler. Besê bir kaç adım ilerledikten sonra ancak üç mermi sıkabilir. Önce bir tüfek mermisi silah tutan sağ kolunu parçalar ve kolu silahıyla birlikte sarkarak düşer. Hala dimdik ayakta... Sonra sağ göğsünün altından girip sırtını parçalayarak çıkan bir merminin acısıyla sarsılır... Nefesi kesilir... Gözü kararır ve yüzükoyun Aksu'ya kapanır... Tarih: 17 Mart 1981 Şafak vakti, saat altı... Ve Besê'nin parçalanan bedeninden akan kan Aksu'nun rengini kızıla boyadı.

Şimdi Besê'nin çıkıp da yürüyüşünün yarım kaldığı Kürdistan dağlarında on binlerce kişilik gerilla gücüne ulaşıldı. Besê'nin ilk şehidi olarak öncü neferi olduğu ordusu yirmi yıldır büyüyor ve Özgürlük Güneşi'nin kadın eksenli kurtuluş ideolojisiyle donanmış halde, 21. yüzyılda tüm insanlığın gelişmesine etki edecek mücadele sürecine, şimdiden damgasını vuruyor.

ÖZ SAVUNMA VAROLUŞSAL BİR EYLEMDİR

“Eğer bir gül ağacı kadar dikenleriyle güzelim güllerini savunmak için dikenlenmek gerekiyorsa bunu yapmak, anlam gücü belki de sonsuz güzellikte olan özgür insan yaşamının savunulması uğruna savaşımı bilmektir.”

Rêber APO

AVESTA HEREKOL

Kadının Öz Savunma Örgütlenmesi;

Öz savunma kadının kendi toplumsal güvenliğini ve savunmasını siyasi, sosyal, kültürel ve fiziki temelde sağlamasıdır. Kadınların, halkın kendi yaşam alanlarında kendisini korumak ve savunmak için geliştirdiği bir mekanizmadır. Kendisini her türlü saldırılara karşı korumasıdır; kendini korumak ve saldırılara karşı savunmak için içine gireceği her tür direniş, eylem ve araçlarını oluşturmaktır. Öz savunma öz varlığına yönelik saldırılara karşı kendini koruma, varlığının baskılanmasına karşı özgürlük imkânlarını savunma ilkesi olarak öncelikle bir yaşam felsefesidir. Barikat, hendek, protesto, fiziki savunma, teşhir, serhıldan, cezalandırma yöntemleriyle suç ve suç örgütlerini yok etmeye çalışır. Mahalle-köy-kentten başlayarak halkın bulunduğu her alanda öz savunma, değerlerini korumanın temel örgütlenmesi olmaktadır. Toplumdan ayrı, toplum dışında oluşturulan bir güç öz savunma örgütlenmesi değildir. Bilakis toplumun kendi öz savunma ihtiyaçlarının tespitine dayanarak geliştirdiği bir savunma örgütlemesidir. Öz savunma, sivil olarak gelişen bir toplumsal inisiyatiftir. Kadının toplumsal yaşam içinde kendi güvenliğini sağladığı, saldırılar karşısında kendisini savunduğu ve korumaya

“Öz Savunma birimleri kadına yönelik tüm saldırılara karşı öz savunma eylemlerini geliştirmekten, etkili müdahalelerde bulunmaktan ve caydırıcı cezalandırmalar uygulamaktan sorumludur”

Öz Savunma Eylem Anlayışı;

Protesto, ayaklanma, kundaklama, teşhir, işgal, yerleşim yerinden çıkartma ve tecrit etme kadın öz savunmasının eylem dilidir. Bir kadın cinayeti karşısında protestoyu ayaklanma biçiminde geliştirmek ve katillerin cezalandırılmasını sağlamak, kadın cinayetine neden olan eril odakları baskılayarak cinayetleri önleyecek en etkili yöntemdir. Aile içi şiddetle mücadele için köy, sokak, mahalle kadın komünleri oluşturmak şiddet uygulayan erkeğe sosyal tecrit uygulayarak ve şiddet gören kadını korumaya alarak yerinde müdahale eylemlerini geliştirilebilir. Oturma eylemleri, baskınlar, işgal yerel birimlerin olay anı geliştireceği etkili eylemlerdir. Mahallede fuhuş veya uyuşturucu çetelerini barındırmamak, yerleşim biriminden sokağın ve mahallenin kadınlarının kolektif eylemleriyle uzaklaştırmak kadar, kadın bedenini seks ticareti amacıyla kullanan her tür örgütlenmeleri işlemez hale getiren eylemlere başvurulur. Tecavüz, taciz, şiddet görmüş kadınları sahiplenmek için, bu suçları işleyenlerin işyerlerini ve evlerini kundaklamak, toplumundan sürmek ve teşhir eylemleriyle uzaklaştırmak esas eylem biçimleridir. Tecavüzcü polisi, kocayı, kamu personelini, adil yargılamayan savcı ve hâkimi teşhirederken, davalar açarak karşı yargılamalar süreciyle baskılayarak devlet kurumlarına karşı eylemleri etkili geliştirmek gerekir. Yanı sıra kadın öz savunması politik hedefler

aldığı bir örgütlenme, mücadele ve yaşam biçimidir. Egemen erkek şiddetine, ataerkil ve cinsiyetçi yapıların ve devlet kurumlarının saldırılarına karşı kadının sivil öz savunma örgütlenmesidir. Öz Savunma birimleri kadına yönelik tüm saldırılara karşı öz savunma eylemlerini geliştirmekten, etkili müdahalelerde bulunmaktan ve caydırıcı cezalandırmalar uygulamaktan sorumludur. Nerede kadına, örgütlülüğüne ve toplumsal değerlerine saldırı varsa orada kendi öz savunmasını geliştirme prensibine dayanarak, gerekli savunma mekanizmalarını kurmaktan sorumludur.

ile hareket eder. Kadın sorununu bir politik sorun olarak ele alır ve politik sorunu demokratik uygarlığın devletçi uygarlığa karşı özgürlüğünü kazanması ve sistemleştirmesi temelinde ele alır. Devlet demokratik özerkliği tanıyuncaya kadar demokratik direnişi yürütür ve devletin varlığını problemleştirir.

*“Kendi çözümlerini,
kararlarını, kendini
yönetme sistemini geliştiren
kadın zaten her alanda bir
ayaklanma halindedir”*

Rêber Apo bu konuda şöyle demektedir; “Doğrusu, halk eylemliliğinin esas amacı, devletin kendi demokratik kurumlaşmasına, böylelikle özgürleşmesine rıza göstermesi ve bunun için sorumlu temsilcilerini kabul etmesi biçiminde formüle edilmelidir.” Bu anlamda demokratik siyaset ve araçlarını kadın ve toplum sorunlarını çözüme kavuşturmanın temel alanlarından biri görür. Bu nedenle öz savunma eyleminin en temel gerekçesi devletin toplumun kendi demokratik örgütlenmelerine ve toplumsal değerlerine geliştirdiği her türlü ideolojik, siyasal, kültürel ve askeri saldırıdır. Bu durumda ayaklanma, silahlı öz savunma, boykot vb. her tür kendini savunma devreye girer. Kendi çözümlerini, kararlarını, kendini yönetme sistemini geliştiren kadın zaten her alanda bir ayaklanma halindedir. Kadın öz yönetimi ve öz savunması mahallede kadınların kültürel, siyasal ve sosyal örgütlenmesini ve etkinliğini geliştirir. Devletin saldırılarına karşın mahalleyi ve köyü kapatmak, barikatlar ile savunmak, okul boykotlarını geliştirmek, devlet kurumlarını işlevsiz kılacak işgal, iş boykotları örgütlemek, ayaklanmalar geliştirmek öz savunmanın başlıca politik eylem çerçevesi olacaktır. Çok yaratıcı, etkili bir eylem biçimi açığa çıkarılarak sonuç alma

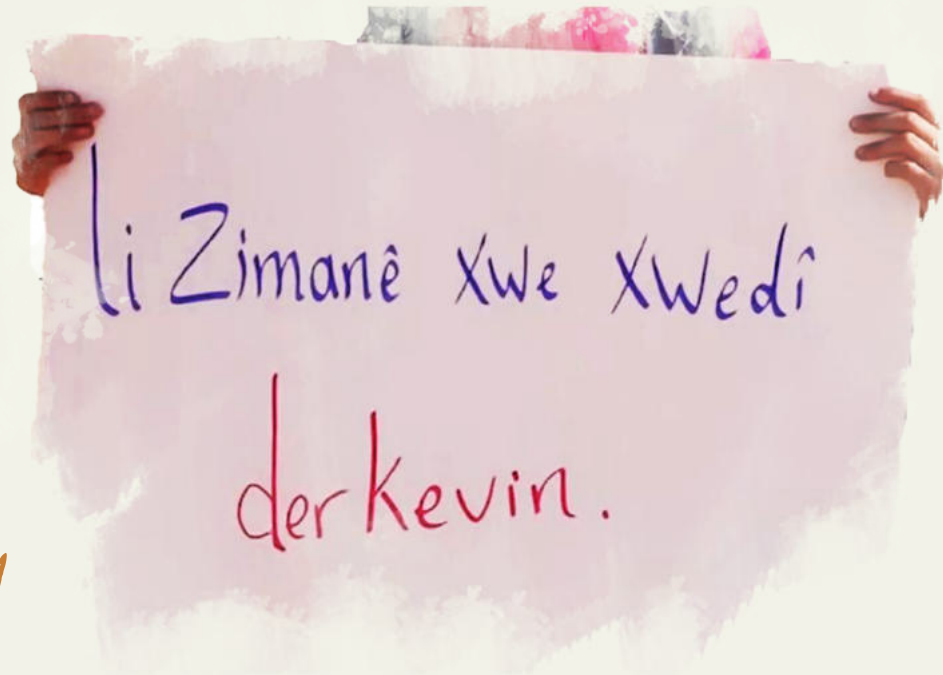
hedeflenir. Bir an olur hiç hesapta olmayan bir imkân çıkar muazam bir eylem gücü açığa çıkarır. Önemli olan gelişmeyi ve yaşanan anı hızla kavrayıp o anın eylemini geliştirmektir. Bunun için sabit plan ve sabit taktik pozisyona takılı kalmamak ve an içinde inisiyatif ortaya koymak önemlidir. Bu paralelde toplumsal katılımı teşvik etmeyen ve toplumsal harekete dönüşmeyen bir eylem tarzında ısrar etmek yerine toplumun eylem gücünü açığa çıkarmak esastır. Bazen toplum bir ayaklanma halindedir ama miting eylemlerinde ısrarlı oluruz, bazen toplum missilleme arzusundadır sadece protesto eylemine sabitleniriz, bazen siyasi ve öz savunma hazırlığımız olmadan ayaklanma gerçekleştirmeye çalışırız.

Eylem bir dönemin düşünce, duygu ve amaçlarının harekete geçmesidir, toplumsal kişiliği vardır. Bu anlamda doğru yerde doğru zamanda doğru eylemi açığa çıkarmak için yaşanan alanın, toplumunun özgünlüklerini dikkate alarak eylemlerin karakterini tespit etmek gerekir. Toplumun politik düşünce ve duygularını ilkesel öz savunma temelinde örgütleyerek eyleme hazırlıklı kılmak en büyük eylemdir bilinci ile yaklaşılmalıdır.

GELO XEWNÊ ME
BI ÇÎ ZIMANÎ NE,
DEMA XÊWNÊ XWE DE
MIN DÎT KU
EZ BI KURDÎ DIAXIVIM
WÊ DEMÊ EZ KETIM
FERQÊ DE KU EZ KURDIM

SOZDAR ŞERKER

Sînoren ku tên avakirin ne bi ax, ne bi diwar, ne bi zindanan, ne jî bi zilm û koledariyê tên avakirin. Bandora van giştî dibê ku hebe, lê esil sînoran mirovahî di nav xwe de dide avakirin. Hev cuda dîtin, hev qebûlnekirin, li gel nêyarê xwe seknandin, ji gelê xwe re, civaka xwe re, ziman û welatê xwe re dijminatî kirin ve sînor tên avakirin. Kengî sînore ziman di nav mirovahiyê de rabû wê demê wê şoreşa çandî jî pêkan be. Cihê ku zimane me lê nebe, cihê ku zimane me hatibe qedexekirin û ger yê ku ev qedexe daniye û tu zimanê wî biaxivî û yê xwe neaxivî, jê hez bikî; li wir destpêdike ew diwar, zîndan, goristan û koledarî. Ma gelo ne zimanê me bû em danîn gel hev, em dixistin yek rih û civakbûyinê di me de da avakirin? Cihê ku ziman nebe em dikarin qala civakbûyin, şeref, namûs ango Kurdîniyê bikin? Di nav zîndanekê ser vêkirî de komê civakan û nav van civakan de yên ku hatine helandin, yên ku ber bi helandinê re diçin, yên ku xwe înkâr dikin, yên ku tenê Kurdi diaxivin, lê jiyan nakin û yên ku dibêjin em Kurdî jiyan dikin lê nizanin biaxivin û hwd. Ger tu nikaribî zimanê xwe biaxivî li vir destpê dike koledarî û sinorên di ziman û mêjîyên me de. Dîroka me ya Kurdistan di warê ziman de tijî bîranîn, eş, zilim, girtin û kûştin. Minakên wê

yê herî ber bi çav heya roja me ya îro jî tên jiyîn. Gelê Kurd ji dîrokê heya roja me ya îro bi vî şere qirkirinê re rû bi rû dimîne. Yek ji van minakan jî Musa Anter e. Di bîranînên xwe yê di pirtûka "Bîranîne min" de dibêje; salên 90'î bû û li Merdîne tenê 5 dibîstanên seretayî hebûn. Mamosteyekî me yê dersa muzikê ji Muşê hebû, bi kemana xwe muzik dikir û dema ku xilas dikir pirs dikir ku ka kîjan stran lêxistiye. Hemû kesî zanîbû, lê bes ji tirsê tu kesî nikarîbû bêje. Ji ber ku muzika ku lêdixist, Kurdî bû. Gelekî ku bi zimanê xwe (bi Kurdî) neaxive ew gel miletekî ku alfabeya ker û lalbûyîne bikar tîne ye. Li Tirkîyê di sala 1925'an de zimanê Kurdî bi talîmatekê ve hat qedexekirin. Armanca esasî jî bi van qadexeyan ve pişaftin û êrîşan re xilaskirina çanda Kurdîyatî bû. Her çiqas di roja me ya îro de ev qedexe nebê jî, di warê jiyanî de, di nivîsandinên politîk de, di bin navê sînoran de, heman qedexe bi şêwazê kuştinê berdewam dike. Çanda miletekî eynika wî gelê ye. Ger em bixwazin miletekî binasin, nasnameya wi fêr bibin pêwiste destpêkê em zimanê wan fêr bibin. Jîyana mirovahiyê encax bi danîn û sitandin/têkiliyên (bi ziman) re pêkane. Ger ziman nebe, fikrandin jî wateyekê xwe namîne. Ziman heman demê de amûreke û çand jî ziman dewlemend dike. Mîrateya

çandî giştî di civaka Kurd de wek hafizeya civakî, nîrxê civakî û hişmendîya dîrokî giştî bi rêka ziman re heya roja me ya îro hat. Her nîfşek ji nîfşê pişt xwe re bi rêka ziman vediguhestîne(aktarıyor). Ger ziman neba, ger têkoşîna gelê Kurd, ciwanên Kurd, jinên ciwanên Kurd neba heya niha me nikarîbû qala zimanê Kurdî jî bikin. Ji ber dijminê me jî di ferqa vê rastiyê de ye. Her roj êrîşên xwe berfirehtir dikin û dîtin ku bi qirkirina fizîkî nikarin gelê Kurd tune bikin vê care rêka qirkirina çandî diceribînin. Ger ziman tûnebikin ev tê wateya ku êdî ew Kurdê ku “XETERE” wê jê xilasbibin. Rêber Apo; piştaftin, ji çanda xwe dur ketin wek “koletiya bi xwestek” pênasekir. Her çiqas li beramberî gelê me şerekî pir dîjwar were meşandin jî, xwedi li çand û zimanê xwe derketin di destê me deye. Lê ji cewherê xwe qutbûyin û neyarê xwe hezkirin, bûyina kêsayetek bîyanîbûyîne ye. Rêbertî bi gotina “Kurdistan Metîngehe” re dest bi têkoşîna rûmete kir. Cihê ku ev hêz hat avakirin jî, ew kêsayetên ku cil û bergê ne aîde xwe li xwe kiribûn avêtin, ew cilê ku laşê mirovê Kurd dişewitand û mirov anî bû

asta xweliyê, Rêbertî ji nû ve afirand, şûna şewatê ew cilê ku ne aîdê me vêguherand cilekî ku yê ku rast li xwe bike wan germ bike. Ev nîv esre ku têkoşîn û berxwedanîya ku tê meşandin jî di vê çerçoveyê de ye. Bi hezaran bedel hatiye dayîn û ev bedel ji bo parastina çand û zimanê Kûrdî, ji bo jiyanekê ku her kêliyê wê bi xwebûn û azadiyê re were jiyan kirin bû. Ev bedel her roj zêdetir jî dibin. Erk û mîsyonê ku dikeve ser milê jinên ciwan û ciwanan jî, ji her demê bêhtir xwedî derketina çanda Kurdiyatî jiyankirine. Em roja me ya îro binêrin, di her qadekê de, li her cihê jîyanê, faşizm bi polîtîkayên piştaftinê re girêdaye. Bi taybet li ser jinên ciwan şerekî taybet tê meşandin û bi rêka teqlît, çavlekîrin re û dîsa ziman û çanda

*“Ziman û çanda Kurdiyatî
wekê bêçandî şîrovekirin, paşde
mayî, cihê
şermkirine ango wek ne çanda
mirovahiyê ye pênasekirin re bi
sêdan jinên ciwan û ciwana dixê
qurbanên polîtîkayên xwe yê
helandine”*

Kurdiyatî wekê bêçandî şîrovekirin, paşde mayî, cihê şermkirinê ango wek ne çanda mirovahiyê ye pênasekirin re bi sedan jinên ciwan û ciwana dixê qurbanên polîtîkayên xwe yê helandinê. Bi taybet di dibîstanan de ev polîtîka tê xurtkirin û bi zimanê dijminê xwe xwendin, bi zimanê dijminê xwe mezinbûyin jî kêsayetên metînger, şekilgirtinên çors dide avakirin. Ger jinên ciwan û ciwanên Kurd parastina ziman nekin û li hemberî dibîstanên faşizma Tirk helwestên xwe raber nekin wê ev çerx her di milê faşizmê bizivire. Di van dibîstanan de karê dijmin yê serekê politikayên piştaftinê re jinên ciwan û ciwanan hedef girtin û gîredayî xwe hevkar, ajan, memur û pêşerojek dayîna avakirin esas digirin. Bi xwesteka xwe

*“Kengê hemû şaneyê me
(hücre) xwezaya xwe jiyankir,
kengê rih, dil, mejî û heya
xewnê ku em dibînin jî
Kurdîbin wê demê em ê ferq
bikin ka em kîne, û em çîne”*

ve girêdayî di van dibîstanan de xwendin û xizmetî dijminê xwe kirin re parastina çand nayê kirin. Dibê ku were gotin alternatifekê me dîtir nîne, lê alternatîf dayîna avakirin di destê me de ye. Careke de bila hemû dibîstan werin seknandin yek Kurd neçê van dibîstana, ka em binêrin wê çawa pergala wan binguhê hev bikeve. Gelo ev jinên ciwan û ciwan ji xwe re pirs dikin çima bi zimanê xwe ne axivin? Çima di wan dibîstanan de çanda xwe, dîroka xwe, nîrxê civakê tune ye, çima dîrokek nivîskî nîne? Çima xizmet ji bo ax û welatê xwe nakin? Heqîqet bi rastiya xwe re rû bi rû mayîn û pê re şerkinê dixwaze. Her jinek ciwan û her ciwanekî Kurd pêwîste vê heqîqetê bibîne û bi redkirina dibîstanên dijmin re pêwîste bibe xwedî helwest. Pergal dayina seknandin jî, guhertin

jî di destê me de ye. Her wiha pirsgirêk ne ku zimanê Kurdî, tirkî, erebî an jî farsî axaftine. Pirsgireka ku tê jiyîn; Kurdî jiyan nekirine. Kurdî jiyankirin jî, taybetmendiyê xwe yê çanda dayîktî parastin, ji axa xwe, welatê xwe, zimanê xwe hezkirin û parastina wê de cih girtin re pêk tê. Ne tenê ji bo malbata xwe, eşîra xwe, angos herema xwe ji bo tevahî welat tovên hezkirinê çandin û parastina wê pêşxistin re dibe. Xwedî lê derketin û ji civakê re xizmetkirin re pêkan dibe. Cihê ku lê ked were dayîn ew cih tê hezkirin û xwedî derketin jî çêdibê. Lê zimanekî, çandekî ku xizmetî civakê nekê ew ziman dibe zimanê qetilkirin, kuştin û mezinkirina faşizmê. Em li hûkûmeta AKP-MHP binêrin her roj ji bo nasnameya me a Kurdîniyê, ji ber em bi ziman û çanda xwe re dixwazin jiyan bikin êrîşê malbatê me yên Kurd dike.

Dibêkueleqawan malbatan qet bi Kurdiyatî nebe, dibe ku li kêleka dijmin jî bisekinin lê di encam de Kurdin. Faşizma Tirk di pratîka xwe de vekirî vê dike; “yê ku xayîntî li civaka xwe bike feydeyekê wan wê ji min re jî nebe û pir kes bi vî şewazi qetil jî kiriye”. Di encam de ev derdikeve holê ku şûna ku em bi hezaran sala di bin dagirkeriyê de, metîngeriyê de jiyaneke bê rûmet jiyan bikin, bila seatek be jî, ew seat jî bi cewher û xwebûna xwe be. Bila zimanê me jî, hêstê me jî, xeyal û xewnê me jî Kurdî bin.

Gelo zimanê xewna heye? Binhişmendiyê mirov çibe zimanê ku di xewna xwe de diaxife jî rastiya kes dertîne. Kengê hemû şaneyê me (hücre) xwezaya xwe jiyankir, kengê rih, dil, mejî û heya xewnê ku em dibînin jî Kurdîbin wê demê em ê ferq bikin ka em kîne, û em çîne....

PANZEHİRA DESTHILATDARIYE

XWEBÛN

*Xwebûn; penaseya ji xwe-bûyînê, bûna xwe,
gihastina xwe, naskirina xwe, zanebûna xwe,
yekbûna bi xwe re dike.*

DERSİM ARAS

Dema di derbarê têgîna "xwebûnê" de min dest bi vê nivîsê kir, herî zêde li ser peyva "xwe" ez fikirîm. Xwe tê wateya; her ew kes an jî ew tişt. Peyveke resen e, nayê dabeşkirin, koka wê ew bi xwe ye, ji tişteke din nehatiye çêkirin. Lê wê bi xwe gelek peyv, bi wateyên din çêkirine. Weke xwe-da, xwe-davend, xwe-şî, ne-xwe-şî, ber-xwe-dan, ser-xwe-bûn, xwe-rû, xwe-ser, xwe-zî... û bi vî awayî mirov dikare van peyvên gelekî zêdetir bike. Ji xwe dayînê ve têgeha xweda hatiye afirandin û di tevahî ol û baweriyan de bûye çavkaniya hemû pîroziyan. Rêya xweda û xwedavendiyê jî ji xwebûnê derbasbûye. Xweşî bi xwebûnê ve coş û kêfa heyî penase kiriye. Ji bo xwebûnê hewldana mezin û têkoşîn, weke berxwedanê hatiye binavkirin. Bi ya xwe re bûyîn, a xwe bûyîn weke serxwebûn hatiye bilindkirin. Xwezî jî hêvî û awata ji bo tişteki, bi xwe ve hatiye afirandin. Ger em îro behsa pêwîstiya tekoşîna xwebûnê ji bo jin, civak, netew û mirovahiyê dikin, ev di aliyekî de jî nîşaneya dûrketina ji xwe ye. Ger dûrketinek neba, pêwîstiya xwebûnê jî nedihat rojev kirin. Weke em dibînin rewşên ji xwebûnê derketin û dûrbûna vê weke rewşeke asayî di gelek

qadên jiyanê de li pêşe û pergala desthilatdar vê bi zanebûn dide pêş. Bi taybet jî jinên ciwan ku nasnemeyeke bi xwe re jinbûn, civakbûn, netewbûn û mirovahîbûnê jî di hewîne pêwîste hîn zêdetir bi kûrahî û bi wîzeyê xwe ya ciwantî li ser vê têgehê û têkoşînê raweste. Divê pirsên girîng ên weke xwebûn çiye, ji bo çi xwebûn û çawa xwebûn ji xwe bike.

Xwebûn; penaseya ji xwe-bûyînê, bûna xwe, gihastina xwe, naskirina xwe, zanebûna xwe, yekbûna bi xwe re dike. Di vir de girêdaniya di navbera xwebûn û hebûn de jî xaleke girîng e. Hebûnek dikare hebe, lê ne xwebûn be jî. Her hebûn nabe xwebûn, lê ji bo xwebûnê hebûn jî şert e. Ji bo vê hebûn divê bi xwebûnê bighêje wateya xwe. Ya ji me re pêwîst bi xwe re hebûneke nû ye. Wekî din hebûneke ji xwe dur, ji rastiya xwe qut weke ew miriyên ser piyan, bedenê bêcewher û bêruh, pê re jî jiyaneke bê wate ango ne azad e. Jiboxwebûnêzanebûnadiderbarêxwedegirîng e. Zanebûnek di derbarê xwe de nebe, xwebûn jî nabe. Zanebûna di derbarê xwe de çiye wê demê? Wê zanebûna ku Sokrates bi hişyariya; "Xwe bizane" tanî ziman û Rêber APO jî bi

gotina "Xwe zanebûn bingehe hemû zanebûna ye" dest nîşan dike, em çawa fêr bikin? Xwestekên li gorî xwe, hema çî were hişê mirov kirin nakeve nava vê penaseyê, naveroka rastî tam berovajî vê yekê ye. Zanebûna xwebûnê, ne tenê girêdayî xwe tenê ye jî. Ev xwebûnêke ku ji bo wê destpêkê zanebûnek dîrokî, civakî, çandî, ziman, polîtîk û hwd. dixwaze. Ev jî ne tenê gotineke tê kirine, bi rastî jî kûrbûneke mezin dixwaze. Bi van re jî girêdaniyek xurt a di navbera pêşeroj, aniha û paşerojê de dide pêwîst kirin. Ger gelek agahî û zanebûnên li ser hev hatine barkirin hebin, lê ne di nava herîkberî û diyalektîkeke rast a zaman de bin, ew jî mirov ji zanebûna xwebûnê dûrtir dixin ango dixê nava ezezetîyek ku ti peywendiy bi xwebûnê re tine ye. Di ezezetîyê de jî wêre

kiyek çavkor a di rastîyê de xwe înkâr dike heye. Di vir de xaleke girîng a din jî ew e ku; xwe yan jî xwebûn, ji bo kesek têne nayê behskirin. Rast e, yek bi yek bi kesan ve destpêdike, lê di vir de xwebûn, xwe'yeke hem tak e, hem giştî ye. Xwe'ya tê behskirin ji ezezezbûnê rizgarbûyî û xwe'ya di nava çemê dîrokê û hişê mirovahiyê de herîkiye û hatiye ye. Xwe'yek berhema keda jin, civak, mirovahiyê û aqlê hevpar e. Ger ne wiha be, her kesek di xwe'yek li gorî xwe de îsrar bike, cardin wê bikeve nava çerxên diranên pergala modernîteya kapîtalîst.

Dema dibêjim xwebûn, dîmenê dareke mezinaliserkokên xwe, berbiezmananve bilind bûyî û şîn li ber çavên min zîndî dibe. Dikarim darê ji bo xwebûnê weke mînakek nîşan bidim.

"Darek ne li ser kokên xwe be, ma dikare şîn û zîndî be"

Di mijara xwebûn û xweza de jî peywendîyek nêzîk û narîn di navbera wan de nebe gelo? Ji xwe navên wan jî gelek nêzîkî hev in. Mirov gelek tiştan dikare li xwezayê jî binêre û dersan jê bigre. Darek ne li ser kokên xwe be, ma dikare şîn û zîndî be? Ma dikare berhem bide? Dikare hewayê paqij bike, jingeyê xweşik bike? Her wiha mirovek ne li ser kok an jî dîroka xwe be, ma dikare ya xwe be? Ma ti sûda wê ji bo jiyana mirovahiyê, heta ji bo xwe jî wê karibe hebe? Bihêle feydeya xwe bighêje ti kesen din, nikare ji bo xwe jî ti xêra xwe hebe. Hem dema dibêje dar, dibe gelek cûrên daran hebin, lê dema ti bêtî dar, her bê cudabûn, darek li ber çavên mirov zîndî dibe. Ev bi heman awayî ji bo xwe û xwebûnê jî derbasdare.

Li jor jî weke me di nava hevokan de cîh bi cîh bal kişand ser, pergala modernîteya kapîtal ji bo mirovan ji xwebûnê derxînin hema her cûre rêbazên derveyî exlaq û vîcdan xistine nava kar. Rast e, ev bi pergala kapîtalîst re pêşneketiye. Destpêka vê heta şikandina

ciwan dema dest bi têkoşîna xwebûnê bikin, dikarin wizeya ciwantî û ya jinê jî hîn baştir derxînin holê, çalaktir bikin û weke çemekî bicoş azad biherikin. Ji bo vê divê her peyama gava pergala desthilatdar hertim têxin ber lêpîrsînê. Ji bo vê jî têkoşîneke herdem pêwîste. Carnan dema di civakê de hinekan nifir dikir

*"Bi rengê jinên ciwan
pêşengtiya li ser kokên xwebûnê,
panzehîra desthilatdariyê ye"*

cînsel a yekemîn û kolekirana yekemîn a ji aliyê pergala desthilatdariya zîlam ve dikare bê nîrxandin. Jixwe, dîrketina ji xwebûnê, kolebûn bixweye. Pergala desthilatdar di dîroka koletiyê de ji xwebûnê dîrketin, perçekirina hişmendî û kesayetê, pir bi zanebûnê pêşxistiye. Pergala kapîtalîst jî van êrîşên xwe gihandiyelûtkeyê. Ji ber panzehîra desthilatdarî û koletiyê "xwebûn" e. Herî zêde ji vê tirsîyane û ji ber vê jî herî zêde li ser vê listîne.

Beşeke civakî ya herî zêde li ser ev lîstok hatiye gerandin jî ciwan û bi taybet jî jinên ciwan in. Ji yekbûna wizeya jinbûnê û ciwanbûnê tirsîyane. Jinên Ciwan ên di wan temenan de bêhtir dikevin nava lêgerîna xwe naskirin û xwebûnê de, ji bo pergala kapîtalîst xeteriyek herî mezin e. Ji ber vê nêçîra xwe herî zêde li ser ên wan temenan de dike. Bi jiyaneke sanal, xwebûneke sexte, ajoyên tîrnebûyî, bêmanewiyat hiştinê ve lîstokên herî xirab datîne. Bi evînen sexte û dem kurt û maddeyên hişbir ve hişke di nava lêgerîna xwebûnê dixwazin pûç bikin. Vê jî di bin navê azadî, ya taybet û serxwebûnê de vedişêre. Wizeya ciwantiya jinê di vir de didin xerç kirin. Di meyzandina vê jiyana fetsandî ya pergala desthilatdar de dirzeke biçûk jî, pirseke rast jî dikare bibe destpêka lêgerînên mezin. Dikare deriyên meşên ber bi azadiyeke ku di nav de dikare bêje; "erê ya ez lê digeriyam ev e" vebike. Ji tevahî beşên civakî zêdetir, jinên

an jî ji bo balê bikşînin halekî lewaz û bêhêzketî gotina "bêxwediyo" an jî "bêxwediye" bikartanin. Dibe gelek ji me jî ev bîhîstibe. Ev rewşeke ne baş bû ku bal lê dihate kişandin. Bi vî awayî jî civaka di nava pergala desthilatdariyê de me fêr kiribûn, em ji bo xwe li xwedîyan bigerin. Em li stargehan geriyan, me xwest em xwe bispêrin wan û ew li şûna me bikin. Lê belê, ji bo me ya pêwîst "bêxwedîbûn" e. Em hêza hevpar înkâr nakin, lê pêwîste em ji xwe ve destpê bikin. Rêber APO jî bal dikşîne ser vê mijarê. Di dahûrandinên xwe de tîne ziman. Ango kes nebe xwediye me. Em bi xwe bibin xwediye xwe, hêza çareseriyê li dereke din negerin, li ser lingên xwe, kokên xwe, anga li ser hiş û zanebûna xwe bilind û mezin bibin. Ji bo vê îradeyek azadiyê ya rastî pêşbixin. Ev jî xwebûn e. Dema em ji xwe ve destpê bikin, emê karibin ji bo mirov û civaka xwe jî pêşengiyek rast bikin. Bi rengê jinên ciwan pêşengtiya li ser kokên xwebûnê, panzehîra desthilatdariyê ye û wêke daristanêkê wê her derî şîn, xweş, paqij û tendûrist bike.

ÜNİVERSİTELİ GENÇ KADINLARA!

LEĞERİN ARTEMETAN

(Komalên Ciwan Kordinasyon Üyesi)

Sevgili genç kadınlar, soykırımcı faşist zihniyetin sizlere karşı yürüttüğü saldırılar bu yazının kaleme alınmasının temel gerekçesi oldu. Karşılaştığınız saldırıları bildiğimizi ve yalnız olmadığınızı bilmenizi istedik. Özellikle üniversiteli genç kadınlara yönelik sistemin saldırı ve yönelimleri son süreçlerde çok daha yoğunlaştırıldı ve ayyuka çıkmış durumda. Sizlerin de bu politikalara karşı mücadele içinde olduğunuzu biliyor, takip ediyoruz. Bizler de böylesi vahşet düzeyindeki saldırılar karşısında mücadele yöntemlerimizi, kadın iradesi ve onuruyla dimdik ayakta durmanın, direnişin yollarını sizlerle tartışmak istedik. Bütün güçlerini genç kadın karşısında birleştirerek saldırı halinde olan bir sisteme karşı tek tek mücadele edemeyeceğimiz, etsek de sistemi aşma gücünü gösteremeyeceğimiz günümüzde çok net bir biçimde açığa çıkmıştır. Bu nedenle elinde yüreği, beyni, inancı ve özgürlüğe olan aşkı olan biz genç kadınların beraber tartışıp, doğru yol ve yöntemleri bulup birleşerek, örgütlenmekten başka bir şansımız yoktur. Ancak tüm üniversiteli

kadınlar olarak birleşerek mücadele yürütürs yüreğimiz, beynimiz, özgürlüğe olan inanç ve aşkımızla bu saldırıları püskürtebilir idealini kurduğumuz yaşamı gerçekleştirebiliriz.

Sistemin özelde üniversiteli genç kadın ve gençlere yönelimleri yeni bir politika değildir. Elbette tarihten günümüze kadar süre gelen bir saldırı söz konusudur. Fakat bu sürecin dehşet verici yanı kadının çok açıktan ve saklama gereği bile duyulmayarak katledilmesidir. Özel savaş kurumları başta olmak üzere özelde de medya ordusuyla bu katliamlar meşrulaştırılmakta, 'eski sevgilisi, istekleri bitmeyen sevgili, tek başına yaşayan kadın' ve uzayıp giden gerekçeler üretilerek bu katliamlara kılıf biçiliyor. Bu konuları en geniş ve bütün hakikatiyle ortaya koyup cesaretle mücadele etmeliyiz. Sistemin üniversitelerde temel amacı nedir? Tarihte akademiler, enstitüler, okullar, üniversitelerin kurulum amaçları neydi? Şimdi hangi amaçlarla kullanılmaktadır? Kadınlar eğitim yerlerinde nasıl ve neden yer aldılar? Sistem özelde

akademiler iktidarcı zihniyet ve erkek egemen ideolojilerde kadınların ruhsal, duygusal ve bedensel olarak katledildiği ve sistemi sürdürmek üzere dönüşüme uğratıldığı mekanlara dönüştürüldü. Bu nedenle üniversiteler sistem elinde böylesi bir kıyım makinesine dönüştürülmüş olsa da direniş ve özgürlük arayışı ile mücadele ruhu varlığını hep korudu ve dönem dönem özgürlük hareketlerinin doğup büyüdüğü mekanlar oldu.

YURTSEVER GENÇ KADIN

Partimizin çıkışı buna verilecek en büyük örnektir. Sistemin beyni olarak örgütlendirilen üniversitelerde okuyan soykırım politikalarını hisseden, Kürt ve Kürdistan özgürlüğü

“Tarihten günümüze kadar bütün sistem karşıtı ideolojik çıkışların ilk yeri üniversiteler olmaktadır.

Özellikle birçok kadın öncülerin üniversiteden çıkması tesadüf değildir”

ve Türkiye’nin demokratikleştirileceğine inanarak yola çıkan üniversiteli Kürt, Türk tüm kültür ve halklardan gençler devrimci duygu, düşünce, eylem ve partisini geliştirmişlerdir. Partimizin daha ideolojik olarak çıkış yaptığı yıllarda üniversitelerdeki öncü kadroları şahsında ‘Talebeler’ olarak adlandırılması bu gerçeklikle bağlantılıdır. Sistemin kaleleri olan bu üniversiteler sisteme karşı devrimci mücadelenin tüm görkemiyle yürütüldüğü mekanlara dönüştürülmüştür. Yani sistemin ideolojik olarak kendini kurmak istediği merkezlerde hep bir direnç, direniş ve mücadele olmuştur. Önderlik sistem okullarını ‘kışla’ olarak tanımladı. Yani sistem üniversitelerinde yetiştirilen her kişi aslında sistem askeri olmaktadır. Halbuki doğal ve demokratik toplum güçlerinin, direnen kültür ve etnik, inanç gruplarının tarihine baktığımızda okulların kuruluş amacı öyle olmamaktadır. Toplum amaçlı olup ilim, diriliş ve direniş yerleri olmaktadır. Günümüzde baktığımızda temel amacının aksine iktidarı besleyen yuvalar olmaktadır. Gerçeklik nasıl olur da bu kadar çarpıtılabilir. İşte en başından belirttiğimiz gibi sistem içinde gerçeklik ve hakikat yoktur. Empoze edilmek istenen bir yaşam, özünden çıkarılmış kalpazanlık vardır. Üniversiteler artık ölü yaşam ocakları olmuştur.

Tarihten günümüze kadar bütün sistem karşıtı ideolojik çıkışların ilk yeri üniversiteler olmaktadır. Özellikle birçok kadın öncülerin üniversiteden çıkması tesadüf değildir. Böylesi sistem yuvası haline getirilen yerlerde sistem karşıtlığının gelişmesi diyalektik bir gelişim göstermiştir.

Bu noktada üniversitelerde kadın politikaları ve bu politikalara karşı kadınların rol ve misyonları önemli bir gündem olarak tartışılmak durumundadır. Her daim özgürlük arayışı, aydınlanma ve direniş potansiyeli olan kadınlar sistemin hedefi olmuştur. Esir alınmış kadın demek aynı zaman da toplum demektir. Dolayısıyla bütün saldırıların ilk hedefinin kadın olması sistemin varlığını sürdürmesinin ilk şartı olmaktadır. Faşist, şovenist TC devleti Kürdistanı ve Kürt toplumunu esir almak için ilk etapta Kürdistanlı kadınları esir alması gerektiğini bilmektedir. O nedenle Kürdistan tarihinde soykırımlar öncesi ve sonrasında ‘haydi kızlar okula’ sloganıyla günümüzde yürütülen asimilasyon ve soykırım politikalarının ilk örneklerini geliştirmişlerdir. Kürdistan’da okul demek eşittir soykırım demektir. Aileleri katledilen, koparılan, kaçırılan Kürt kızlarının yurt ve okullarda uğradığı düşünsel, ruhsal, psikolojik ve bedensel tecavüz kültürü ve politikalarını çok iyi tanıyor ve biliyoruz. Kendi dilinden, kültüründen, toplumsallığından ve manevi varlığından nasıl koparılıp alındığını Dersim’in kayıp kızlarından öğreniyoruz. Bugün de uygulanan aynı politikaların daha da geliştirilmiş yaygınlaştırılmış halidir. Artık Kürdistan’da uygulanan soykırım politikalarına ses çıkarılmadığı için bu politikalar bugün tüm Türkiye okullarında ve Türkiyeli tüm kadınlara da uygulanmaktadır. Her gün kadınların katledilmesini sadece feodal toplum ve zihniyetiyle açıklamak ve geçiştirmek saflıktır. Toplumda cinsiyetçiliği, cinselliği kadın aleyhine hortlatarak örgütleyen devlettir, toplumsal cinsiyetçi egemen erkeği kadın karşısında aslanlaştıran, kafesinde her an ölüm korkusuyla bedensel yaşama razı etme bir devlet politikasıdır. Buna karşı

direnen kadınların katline onay veren, katledeni koruyup kollayan yine devlet ve onun kadın düşmanı kurumlarıdır. Üniversitelerde gerçekleştirilen düşünsel, ruhsalvebedensel katliamlar ise artık sorgulanmayan, en meşru haliyle yaşanmaktadır. Kadınlar ya katledilmektedir ya da üniformalı tecavüzcüler tarafından tecavüz edilmektedir, özgürlük düşüncesi, iradesi ve kültüründen koparılmak kadar, sistemin sürdürücüsü olması için direk ya da dolaylı ajanlaştırılmaktadır. Erkek egemen sistem teslim almak istediğı halkları daha önce özgürlük akademileri olan sonrasında işgal ettiği akademilerde yetiştirdiğı kadınlarla kandırdı ve teslim almak istedi. Bunu tarihteki ilk örneklerinden, GILGAMESH destanından okuyabiliriz. Düşürülen ve sisteme yedeklenen kadınların tecavüz ve fuhuş kültürünü bu okullarda geliştirerek erkek toplumuna nasıl sunulduğunu araştırıp incelemek önemli sonuçları açığa çıkaracaktır.

Bu değerlendirmeler ışığında son süreçlerde üniversitelerde kadın katliamları normal, hep yaşanan olaylar haline geldi. Kadın düşmanı sistem başta vahşet düzeyinde karşılanan olayları süreklileştirerek olağanlaştırma politikasını uyguluyor. Olağan görme, normalleştirme, her gün duyulur olaylar olarak sunma toplumdaki ve kadınlardaki reflekslerin yitimini hedeflemektedir. Halbuki her kadına karşı saldırı infial yaratmalıdır, her taciz, tecavüz ve katliamı yaşayana da bunları duyana da bir mesaj vardır. Yaşayan için vahşet ve zulüm, duyan içinse bitmek tükenmek bilmeyen işkence, her an yaşanan korku ve sinmedir. Burada üniversiteli kadınların katledilmelerinin biçimine özel olarak dikkat çekmek istiyorum. Özgecan Aslan, Pınar Gültekin, Gülistan Doku... hepsi de bir kimliği ve inandıkları temsil ettikleri inanç ve kültürleri olan kadınlardır. Özel olarak hedeflendikleri nettir. Toplumsal cinsiyetçilik

“Her kadının katliamı politik bir katliamdır, üniversitelerde ise yaşanan durum kadına karşı faşizmin vahşetidir”

toplumun zerrelere kadar işlemişse de devletin özel savaş merkezleri tarafından teşvik edildikleri nettir. Gülistan Doku devlet ajanı aracılığıyla kaybedildi, Pınar Gültekin katleden kişinin devletin eğittiğı bir özel savaş elemanı olduğı ve görevlendirildiğini anlamak çok zor değil. Özgecan Aslan kültürel kimliğiyle yine devletin örgütlediğı faşizm ile katledildi. Öyle ki erkek egemenliğinin, onun devletin kadına karşı bin yıllardır geliştirdiğı öfkeyi, nefreti katletme biçimlerinde görüyoruz. Beden bütünlükleri bozuluyor, parçalanıyor, yakılıyor kadınlar şahsında halklara, inançlara kültürlerle karşı bu soykırım duygularını, öfkesini ve nefretini görmek, tanımak ve ona geçit vermemek gerekiyor.

Her kadının katliamı politik bir katliamdır, üniversitelerde ise yaşanan durum kadına karşı faşizmin vahşetidir. Sistemin

YURTSEVER GENÇ KADIN

kendini en demokratik, özgür yaşam olarak maskeleyiği yerlerde bunu yapıyorsa her yerde bunu daha meşru haliyle yapacağı anlamına gelmektedir. Yani biz kadınlara şunu demektedir nerede olursanız olun bizim istediğimiz kadar yaşayabilir, özgür olabilirsiniz. İstedığımız zaman tecavüz eder, istediğimiz zaman öldürebiliriz. Üstelik bu durumu en meşru hakkı olarak görmektedir. Gülistan Doku, Pınar Gültekin gibi genç üniversiteli kadınların katliamında kimler hesap verdi ki, kimler yargılandı ki! Bilakis bir kahraman gibi ödüllendirildiler. Çünkü işin aslı özellikle Kürdistan ve Türkiye’de bu amaçla görevlendirilmişlerdir. Temel görevleri genç kadınlar şahsında toplumu ahlaki çöküntüye uğratmak ve her yönüyle egemenliği sağlamaktır. Soykırım kılıfına uydurulmuş sevgi, aşk, evlilik adı altında tecavüzü meşru kılmaktadır, duygu gibi asılsız gerekçelerle aslında tam bir soykırım yapmaktadır. İpek Er’in katledilmesi ‘nişanlısı’ denilerek meşrulaştırıldı. Ne nişanlısı! Devletin görevlendirdiği bir asker tarafından zorla, işkenceyle kaçırıldı, her gün tecavüz ve işkence edildi. İntihar gerekçesi ve onun bunun yapılmasını örgütleyen sistem sorgulanmadı. Tarihten günümüze kadar Kürdün cellatlığını yapmış, kadınları, erkekleri her gün tecavüzden geçirmiş bir halkın düşmanına âşık olması mümkün müdür? Gülistan Dokunun katledilmesi neyin gerçekliği olabilir. Çok sevmenin, âşık olmanın gerçekliği olabilir mi? Elbette ki hayır faşist, soykırım zihniyetinin gerçek yüzü olmaktadır. Biz Kürt kadınları olarak ilk kez böyle bir düşman ile karşı karşıya değiliz. Dersim katliamı, Zilan katliamını hatırlayalım katliam sonrası yürüttükleri devşirme politikalarıyla o dönem çocukları, genç kızlarını nasıl bir soykırımdan geçirildiğine değinmiştik. Kürdistan’a gönderdikleri öğretmenlerle öğrencileri nasıl devşirdikleri ve nasıl gönüllü sistem ajanları yetiştirdiklerini unutmamalıyız. Şimdi de neredeyse her gün Kürdistan

okullarında gönderdikleri öğretmenlerin nasıl öğrencilere tecavüz ettiklerini, Kürt kızları ve gençlerini kendi varlıklarından nefret eder hale getirdiklerini, ruhlarını, düşüncelerini, duygularını ve bedenlerini parçaladıklarını, kendilerine ve haklı mücadelelerine karşı ajanlaştırıldıklarını duymakta, bilmekteyiz. Dersimde yaşanan Gülistan Doku olayı öyle sıradan bir olay değildir. Dersim katliamının devamıdır. Bizler bu durumu böyle ele almalı, böyle değerlendirmeliyiz.

Peki, buna karşılık ne yapmalıyız? Öncelikle katledilen bu arkadaşların mutlak intikamını almak ve böylesi bir durumun yaşanmasına mahal vermeden mücadelemizi her yerde büyütmeli ve örgütlemeliyiz. Üniversiteli genç kadınların örgütlenme ve eylem zeminlerini oluşturma meşruluğu çok daha fazla olmaktadır. Böylesi yönelimler karşısında bütün herkesin eyleme geçmesi meşru bir haktır. Kim olursa olsun bir kadına

“Kim olursa olsun bir kadına yapılmış tecavüz tüm kadınlara yapılmıştır. Kim olursa olsun bir kadın öldürüldüğünde bizler de öldürülmüşüz demektir”

yapılmış tecavüz tüm kadınlara yapılmıştır. Kim olursa olsun bir kadın öldürüldüğünde bizler de öldürülmüşüz demektir. Vicdanlarımızın harekete geçmesi ve geçirilmesi için daha ne olması gerekiyor! Yargılanması gereken bir sistem var. Neden bizler suçlu pozisyonundayız? Bu yaşanan katliamların hesabını verecekler. Bunu yapacak olanlar biz genç, üniversiteli, liseli, emekçi, meslekli, mesleksiz ama özgürlük arayışçısı kadınlar olarak tek tek soracağız hesabını. Bizler değil, onlar korkmalı, yürüteceğimiz mücadele ile onlar kaçacak-saklanacak delik aramalıdır. Kadın şiddeti, ekonomik sıkıntılar, ekolojik sorunlar sistemin yarattığı krizlerdir. Dolayısıyla hesap soracağız. Şimdi örgütlenme eyleme geçme zamanıdır. Bütün üniversiteli genç kadınlar olarak yapılan bu ahlaksızlığa, haksızlığa, adaletsizliğe karşı mücadele etmeli her yerde örgütlenmeliyiz.

Dersimde Gülistan Doku adına, İzmir’de Deniz Poyraz adına, Batman’da İpek Er adına ve katledilen her kadın adına bir örgüt, bir platform kurmalı örgütlenme, eylem ve dayanışmamızı büyütmeliyiz. Her yerde katledilen kadınların isimleriyle kuracağımız platformlar, komiteler, komünlerle örgütlenerek düşmana katledilen bu arkadaşların hesabını sormalıyız. Hesap sorulacaksa onların adıyla sorulmalıdır. Düşman bir daha böyle bir şey yapmaya cüret edememelidir. Her yerde bilinçlendirme eğitimleri, panelleri yapılmalıdır. Üniversiteli kadınlar sadece kendinden sorumlu değildir. Kendilerini toplumdan, genç kadınlardan sorumlu görmelidirler. Liseli gençlerden sorumlugörmelidir. Bilinçlendirme, farkındalık oluşturmak temel çalışma olmalıdır. Toplumun öncüsü olduğumuz gibi öncü olmanın sorumluluğunu da üstlenmeliyiz. Bizler yapılan saldırılar karşısında sorumsuzca hareket ediyorsak sadece vicdani rahatsızlığımızı belirtmek yeterli değildir. Böylesi faşizan saldırılar karşısında ancak mücadele edersek tarihi borcumuzu ödemiş oluruz.

Diğer haliyle anlamsız bir yaşamın peşinden sürüklenen oluruz. Onurumuzla özgürce yaşamak için şimdi mücadele zamanıdır. Bütün genç kadınlar örgütlenme ve eyleme geçmek için birleşelim, örgütlülüğümüzü büyütelim. İşte şimdi ÖZGÜRLÜK ZAMANI!

Bundan sonraki her sayıda mutlaka sizler için sayfamız olacaktır. Sonraki sayımızda sistemin tarihten günümüze kadar üniversite, ilim yerlerini nasıl kendi amaçları doğrultusunda özünden çıkardığını bizlerin bunlara karşı nasıl mücadele edeceğimizi tartışacağız. Tekrardan bütün üniversiteli genç kadınlara selam ve sevgilerimizi yolluyor, hep beraber mücadeleyi büyütmeye bekliyoruz.

“Böylesi faşizan saldırılar karşısında ancak mücadele edersek tarihi borcumuzu ödemiş oluruz”

XALQIN QI

GERE BU FAŞİZMİ AAACİL YIKAXIN XWİŞKÊMIN Û BİRÊMIN!!

Kejê'nin gözisinden süreç nasıl gidi,
Kuzey'de neler oli;

Degerli okıyıcı, 2 ay aradan sonra yine sizlerlen birlikteyix. 2 aylıx zeman içerisinde biz de sanal aleme atıldix. Artıx bu alemde bizim de bi şeklimız var. Dedix 2 ayda 1 dergiylen yetişemiyix anlıx müdahaleleri, muameleleri oradan yapaxın. Eger bızı halen izlemediysez izleyın, yorum yapın û bızı begenin. Ama siz dergiseverlere buradan xitap etmeye de devam edecağız. Umud ediyix konuşmamızdan ve yazı şeklimızdan anlısız. Anlısız yoxsa yox? Çımki bizim oralarda tırkçe yamuxtur, cümleler fazlasiylan devriktir û yazıldığımız gibi okınmiyix. Welhasıl geçtiğimiz süreçte vidyo yoliylan bazi şeyleri eleştirmıştix. Göriyix ki bazi değışimler vardır. Buni iyi degerlendiriyix. Otırma eylemlerini eleştirdix û xalqımız ayağı qalxti û Önder Apo'nun fiziki üzgürlüğü için Gemlige doğru yürüyüşe geçti. İyidir, sonuçta yürümax bir eylemdir. Hele de yönü Önder Apo'ya doğruysa o yol en doğru yol, o yürüyüş en büyük eylemdir. Tabi yolda insanın önüsüne engeller çıxabilir, yolda olanların sayısında azalma olabilir ya da istikamet değışebilir. Nitekim bunlar oldi. Gemlige

bıldıığımız qadariylan Kadiköy Çilek Sokaxtan gidilmi. Yine de faşizime bir cevap, xalqımıza moral ve güç verdi. Tabi biz işın arka sokaxlariylan ilgileniyix. 'GERİLLAYA BİN SELAM' diye sılğan atan gençlerin selamını aldix. Veeleykumselam verehmetullahi diyiyix. Warolsın yoldaşlarımız. Ayrıca bizim mehlenin gençlerini ön saflarda göremedim. Gere şımdıye en az 27 mewzu çıxarmış, bir kaç adli olaya karışmış û biraz da qan dökmiş olaydılar ama zannediye ki bursa da qomple gözaltına alınan Öz Diyarbaqır otopesindeydiler. Adlarını burdan wemax istemiyem ama onlar kendilerini bililer. Bide Amedde bekçilere ferdi silehlerlen 'UYARI' eylemi yapan diger birimlerden arkaaşlarımızı de burdan uyarmax istiyix. UYARMİYAXIN DİREK SIQAXIN. Bakur Gêncılıx rihı yavaş yavaş canlanırken Pireffesyonel Gerilla da mewzilerde fılıqot kopari ortalığı xış edi. Dinime tepeler birbiriylan yarışa girmişler. Gırê Cudi diyi keşke hema hergün düşman indirme yapaydı da biz de onları indireydix. Tepe Heqari diyi artıx 12 daqqada coxtır gere reqorımızı 5 daqqaya çekax û

ZI KEJÊÊÊÊ

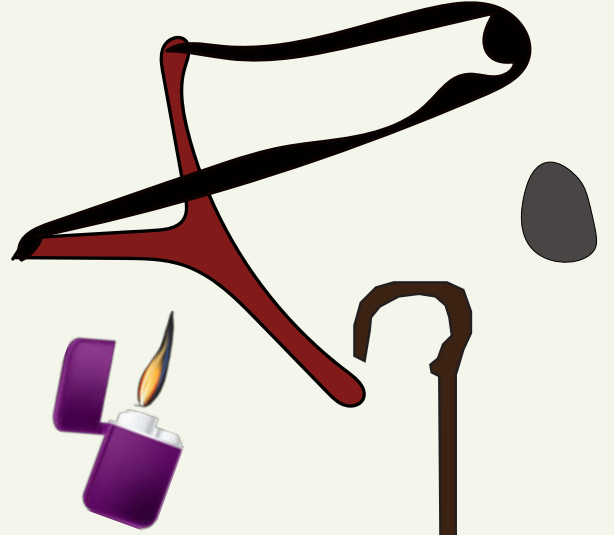
bombalarımızı gere mehmetçikin cebisinde patlatax. Gırê Cehnımı zaten heç söylemiyem xalını görısız. Ma bız size geçen sayılarda dememiştix Ezraili gözlerinin önlerine getirecaz, onlara bu dınyada cehnemi gösterecaz. İşte Gırê Cehneme gelenler en aci haliylen bu dınyada cehnımı gördiler. Yani diyecağımız o ki Dewrimci Reqabet almış başını gidi. Tabi şehirlerde de yansımasını yapması lazım. Eskiden bèle şeyler yerellerde çox önemliydi. Dewrimci Şiddet, Dewrimci Zor, Dewrimci İntiqam eski xızlıların ağzından düşmidi. Wan yüzünci yılda hama êle sokax ortasında wura wura faşist öldürdiler, Amed dicle diyidi gere bız hiç elimizi ayağımızı kullanmiyax iz kalmasın, daha temiz iş yapax. Şimdi baqiyix bu kavramların kullanılmasında bile azalma war. Eleştiriyyix. Şiddet eger Dewrimci Müdahale içınse çox iyidir, yararlıdır, herkes yapsın bilen bilmeyene anlatsın û bu konida Amed örnek olsun öncülux yapsın. Axx nêrde o eski xızlılar...

Messela size bi mesele anlatayım. Geçen Kuzey Mılsler toplantısı vardı. Birimımız adına Katılımdan sorumlu sözci olarak Xecê qatıldı. Toplantıda son süreçteki Serhat Qatılımları Amedden çox çıxmış. Tabi hemen Xecê itiraz etmiş, demiş hesapta bi yalnızlıx olması lazım. Kıyemeti kaldırırız heyatta olabilemez. Yani bi düşünin, heyal etmesi bile insani acız edi. Tabi Serhat Qatılımları da artsın, artıx Serhat Gençliği de rol kapsın buna çox seviniriz. Ama gere en çox bız katılax. Sonıçta Ameddir yani bizim bi ismımız, şeklimiz, fiyaqamız var. Ona göre Amed Gençliğini İcraate dawet ediyix. Yani

bu Faşizmi gere aaacilen yıqaxın biremin, xuşkemin. Bu faşizime fazladan ömür yaşattıx. Bundan sorımlıyyix. Bu zemana qadar yıxılmamasının bir sebebi de gençliğin öz savunma gücündeki zayıflığıdır. Gere Kuzey Gençliği, hesap sorma hareketi ola. En başta İmralı İşkence sisteminden hesap sora. Gere Önder Apo'suz dınyayı onların başlarına yıqa. Gere kimyasal silahların hesabını sora, Kürdistanı Sawuna. Gere gençlıx 'WERIN CENGA AZADİYE' hemlesine topli qatılımlar yapa. Bu faşizim bèle yıxılmi. Otırmayla zaten yıxılmıdi. Ê yürümax da yetmi. Daha fazlası gereki. Dewrimci Halk sawaşı gereki. Analar, analarımız duydux ki her sabax HPG-BİMe baxı, içleri rehet edi. Diyiler rebbi sen dualarımızı qeblu ettin. Tcnın yenilgisini çırılçıplax görıyyix. Hane bu qadar çıplax görmesax da olırdi. Ama analarımız yine de bedduayı eksik etmesın. Xalqımız Gerillanın eylemlerini gere şehirlere kendi tarzlarıylan taşıyalar. Dewrimci Xalq Sawaşının asıl yeri şehirlerdir. Ê öyle eskisi gibi 'vur gerilla vur, Kürdistanı kur, ama oğlumdan kızımın uzax dur' politiqasıylan da olmi artıx, xalqımız buni gere göreler artıx. Daha görmediğimiz bişey qalmadı. Duydux yine alçax TC Amedte bir şehit arkaaşın kemiklerini alesine göndermiş. Şimdi insan, insanlıxtan çıxmasın da ne yapsın, çıldırmasın da ne yapsın. Bu wahşilixteki faşizime qarşı en normal reflex vurmax, kırmax, asmax, kesmax, yaxmaxtır. Bela olmaxtır belaa. Düşman bize en hassas damarlarımızdan saldırı. Reflekslerimizi öldırmax isti. Ama yer mi Diyarbaqie çocığı? Yooox. Ama bız bızı biliyyix tabi. Bız felegın tozını dumanını yutmuş gençlerix. Elleri qelem tutacax yaştayken pıçax tutan gençlerix.

Gerekli Malzemeler;
Bıçax, sapan, taş,
çaqmax, baston...

Bızların adi bela, soyadi sıxıntı. Bız de cam gibi gençlerdix ama qırdılar, keskinleştix. Ewet belkim çox düzüz ama tersımız de pıstır. Şimdi tersımızı onlara gösterme zamani. Şimdi ana baba, çolix çocix, cümbür cemaat, qoni qomşi, hama komple mehlece Dewrımci Xalq Savaşını şehirlerde büyütme zamani. Şimdi onlara heyati jehr û zuqqum etme zamani. Ma Sekvanoyi da izlemediz? Gördız bi aile koca memleketi nasıl yaxti. Niye o aile sız olmiyasız ki. Ma sızın sekvanodan neyınız eksik. Size lazım edecax şeyler bi çaqmax, bi bi sapan, bi taş, hane baston da olabilir. Bir de en möhimi ciger. Oni da zaten bız Amedde her sabax yiyiyx.

Bitirmeden buni ekliyaxın. Benım Zapa gitme işım şımdılax yatti, eyalette şehir savaşı eğıtımı aliyem dönınce sızlere de öğretECAğam ama arkaaşlardan söz almişem demişler bu süreçte kim iyi bir şehir eylemcisi olabilirse bir gün gırê Cehnımı görebılır. Hani gitmax istiyenlerin de burdan xeberi olsun. Ha son olaraqtan dergimizin artıx her sayısında üniversite gençliği bölımı olacax. oni da elden ele onlara ulaştırırsaz çox iyi olur.

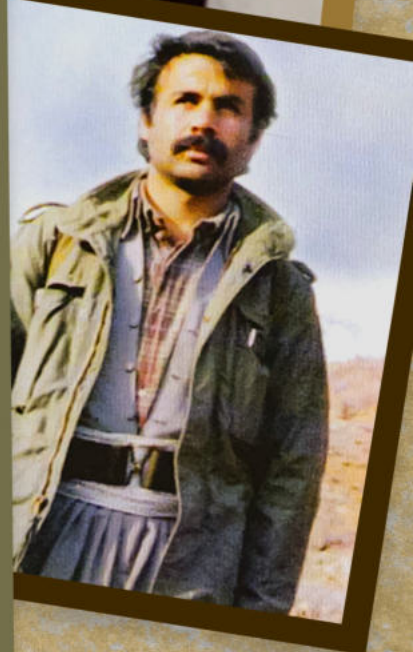

SENİ ANLAYABİLMEK

Yüreğimin derinliklerine inerken.
Bir iç ürpertiği hissedebildim.
Ellerimi ellerinde hissedercesine...
Bir volkan alevi kızılığında
Işığını İmralı'ya
Kürt Halkına saçtığını
sezebildim...
Ve o an boğazımın
düğümlicesine
Dağlarımı bir kez daha
kucaklamak istedim senin için...
İki Şubat şafak vaktinde
haykışlarını

İmralı avlusudaki
Güvercinlerin kanat çırpınışlarına
sığdırabildin...
Onlar kanat çırpıkça, özlemin,
bütün
Kürdistan dağlarına
dağılıp dökülüverir
Ve buram buram hasretinle dolanıp
Tekrar yüreğimize konsaydı.
Seni anlatabilmek için anlamak
gerek.

*“14 TEMMUZ direnişçiliği, ancak kesintisiz
başarıları mümkün kılan bir devrimcilikle ve
onların sonunda zaferiyle mümkün olabilmiřtir”*

R. APO